

Nieuwsbrief ERF Updates

Nummer 2, 2025

Redactie: mr. F.M.H. Hoens.

INHOUDSOPGAVE

Hof van Justitie van de Europese Unie

[Hof van Justitie van de Europese Unie, ECLI:EU:C:2025:34](#) 23-01-2025

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:167](#) 31-01-2025

[Hoge Raad, ECLI:NL:PHR:2025:117](#) 24-01-2025

[Hoge Raad, ECLI:NL:PHR:2025:60](#) 17-01-2025

[Hoge Raad, ECLI:NL:PHR:2024:1409](#) 20-12-2024

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2025:294](#) 21-01-2025

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2025:102](#) 21-01-2025

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2025:99](#) 21-01-2025

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2024:3672](#) 21-11-2024

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2024:8023](#) 19-11-2024

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2024:3549](#) 12-11-2024

Rechtbank

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:1216](#) 22-01-2025

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2025:338](#) 22-01-2025

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2025:418](#) 21-01-2025

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2025:546](#) 17-01-2025

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:1422](#) 17-01-2025

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2025:176](#) 15-01-2025

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2025:6](#) 15-01-2025

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2025:155](#) 14-01-2025

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2025:343](#) 10-01-2025

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2025:342](#) 10-01-2025

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2025:52](#) 10-01-2025

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2025:119](#) 09-01-2025

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:275](#) 07-01-2025

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2024:9454](#) 18-12-2024

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2024:8432](#) 18-12-2024

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2024:22528](#) 18-12-2024

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2024:6696](#) 10-12-2024

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2024:6580](#) 11-09-2024

Antillen

[Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba, ECLI:NL:OGHACMB:2025:17](#) 21-01-2025

[Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba, ECLI:NL:OGHACMB:2024:274](#) 17-12-2024

[Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba, ECLI:NL:OGEAA:2024:274](#) 02-12-2024

[Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba, ECLI:NL:OGEAA:2024:273](#) 27-11-2024

[Gerecht in eerste aanleg van Bonaire, Sint Eustatius en Saba, ECLI:NL:OGEABES:2024:128](#) 17-07-2024

[Gerecht in eerste aanleg van Curaçao, ECLI:NL:OGEAC:2024:188](#) 12-07-2024

[Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba, ECLI:NL:OGHACMB:2024:272](#) 21-01-2024

RECHTSPRAAK

Dat klaagster in de nalatenschap van haar vader tuchtrechtprocedures had ingesteld tegen de notaris is geen grond voor de notaris om vervolgens dienst te weigeren in de nalatenschap van moeder.

Klaagster is de dochter van erflater en erflaatster. Zij heeft twee broers, A en B. Na het overlijden van erflater heeft klaagster in verband met de afwikkeling van de nalatenschap van erflater twee tuchtrechtelijke procedures ingesteld tegen de notaris. In beide procedures is klaagster niet-ontvankelijk verklaard wegens gebrek aan belang respectievelijk de vervaltermijn. In de civiele procedure die klaagster daarna tegen de notaris heeft aangespannen zijn haar vorderingen afgewezen. Daarna is erflaatster overleden. Bij testament van 3 februari 2015 heeft erflaatster klaagster alsmede A en B tot enig erfgenamen benoemd. Klaagster stelt o.m. dat de notaris haar dienst had moeten weigeren omdat klaagster in de periode 2010-2017 de notaris reeds betrokken had in meerdere tuchtrechtelijke en civielrechtelijke procedures in verband met de afwikkeling van de nalatenschap van erflater. Het hof volgt klaagster hier niet in en ziet in de leden 2-4 van artikel 21 Wna geen aanleiding te oordelen dat een eerdere (tuchtrechtelijke of civielrechtelijke) aansprakelijkheidsstelling een grond voor dienstweigeren of doorverwijzing zou moeten zijn. Daarbij komt dat klaagster in augustus 2021 via haar advocaat heeft ingestemd met de inschakeling van de notaris. Uit het dossier blijkt niet van enig bezwaar van de kant van (de advocaat van) klaagster. Voor zover klaagster beoogt te stellen dat de notaris haar medewerking niet had mogen verlenen aan een onjuiste akte stelt het hof dat niet is komen vast te staan dat de door klaagster gegeven kwalificatie ('valse verklaringen') juist is. Ook overigens is op voorhand niet gebleken dat de rechtshandelingen die in de voorgenomen (concept)akte zijn opgenomen nietig of vernietigbaar zouden zijn.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 21-01-2025

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2025:99

Zaaknummer: 200.335.763/01 NOT

Rechters: J.H. Lieber, H.T. van der Meer en J.W. van Zaane

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

A-G Wissink concludeert in een zaak waarin het hof o.m. het vennootschappelijke verdelings- en overnemingsbeding aanmerkt als een quasilegaat.

In zaak ERF 2023-0531 oordeelde het hof in het geschil tussen de broers A en B over de hoogte van de nalatenschap van hun moeder en daarmee samenhangend de hoogte van de legitieme portie van B. A is enig erfgenaam van zijn moeder en komt in cassatie op tegen de oordelen van het hof dat het toetreden van moeder tot een vof met A, de echtgenoot van A en de zoon van A, moet worden gezien als een gift, en dat het verdelings- en overnemingsbeding in een andere vof-akte als een quasilegaat moet worden aangemerkt. Voorts richt hij klachten tegen de berekening van de legitieme door het hof. De A-G bespreekt de quasilegatenregeling en de vereisten voor een gift. Volgens de A-G is terecht aangevoerd dat het hof door te oordelen dat het overnemingsbeding als een quasilegaat moet worden aangemerkt, artikel 6 EVRM en/of artikel 19 Rv geschonden. Uit de stukken blijkt dat B voor het eerst bij memorie van antwoord (in het principale appèl) heeft aangevoerd dat het overnemingsbeding als quasilegaat moet worden aangemerkt. De stukken die nadien nog gewisseld zijn, zien op het incidentele appèl en boden A geen gelegenheid om te reageren op deze nieuwe stelling van B. Na de stukkenwisseling in incidenteel appèl hebben partijen arrest gevraagd. Het hof heeft vervolgens arrest gewezen en overwogen dat het overnemingsbeding als een quasilegaat in de zin van artikel 4:126 lid 2 onder a BW moet worden aangemerkt. Het recht van hoor en wederhoor brengt mee dat het hof niet mocht uitgaan van de juistheid van de stelling van B zonder A in de gelegenheid te stellen daarop te reageren. Verder stelt de A-G dat het hof kennelijk heeft geoordeeld dat in de stellingen van B (met name dat de toetreding van erflaatster een gift was en dat de bedrijfsopvolgingsrechtspraak niet van toepassing is) besloten ligt dat er bij erflaatster een bevoordelingsbedoeling aanwezig was. Hiermee heeft het hof volgens de A-G geen rechtsregel miskend omdat niet is vereist dat de bevoordelingsbedoeling met zoveel woorden wordt gesteld. Verder stelt de A-G vast dat het hof het oordeel lijkt te zijn toegedaan dat het bestaan van een vennootschap onder firma tussen partijen, pacht tussen diezelfde partijen uitsluit. Dat is – zo de A-G – niet het geval. In het aangaan van een vof waarbij een vennoot het gebruik van gronden inbrengt voor agrarische doeleinden en de andere vennoot de grond gebruikt, kan juist een

pachtovereenkomst besloten liggen. Een samenloop van pacht en een vof is dus denkbaar (art. 6:215 BW). Interessant is met name het deel van de conclusie waarin het aanmerken door het hof van het verdelings- en overnemingsbeding als quasilegaat aan bod komt.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 20-12-2024

ECLI: ECLI:NL:PHR:2024:1409

Zaaknummer: 24/00590

Rechters: M.H. Wissink

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

A-G Rank-Berenschot concludeert in een zaak waarin het hof uitging van toedeling aan huurder/mede-erfgenaam tegen waarde in verhuurde staat, maar wel met toepassing van een meerwaardeclausule.

Zie ERF 2023-0519 waarin het gaat om de verdeling van een nalatenschap, in het bijzonder de daartoe behorende langhuisboerderij (feitelijk gesplitst in een aantal woningen) met werkplaats en bijbehorend zomerhuis. Een van de deelgenoten (verweerder A) bewoont een van de woningen en gebruikt de werkplaats; de andere woningen en het zomerhuis zijn verhuurd aan derden. Bij eindvonnis heeft de rechtbank de langhuisboerderij met werkplaats en zomerhuis toegedeeld aan A op basis van een bij deskundigenbericht getaxeerde waarde in verhuurde staat. In het hoger beroep van de overige deelgenoten verwerpt het hof hun standpunt dat de langhuisboerderij opnieuw moet worden getaxeerd op basis van de actuele waarde leeg en vrij van verhuur. Het hof bekrachtigt het vonnis van de rechtbank met toevoeging van een meerwaardeclausule voor een termijn van vijf jaar. De A-G meent dat de tegen dit oordeel ingebrachte klachten geen doel treffen. Interessant is de passage waarin de vraag aan de orde komt of de vrijheid van de verdelingsrechter zover gaat dat hij (zonder meer) voorbij kan gaan aan facetten van de verdeling waarover tussen partijen overeenstemming bestaat. In dit verband is volgens de A-G van belang dat volgens de wettekst van artikel 3:185 lid 1 BW de rechter de verdeling gelast of vaststelt voor zover de deelgenoten over een verdeling niet tot overeenstemming komen. Daarmee wordt aangegeven dat de rechter slechts bevoegd is c.q. rechtsmacht tot verdeling heeft indien (vaststaat dat) partijen niet zelf tot overeenstemming hebben kunnen komen. In het verlengde hiervan zou kunnen worden betoogd dat de verdelingsrechter, terecht tot een verdeling geroepen, geen beslissingsruimte heeft op punten waarover tussen partijen overeenstemming bestaat. Het is kennelijk op die grond dat een subonderdeel het beroep van eisers op een afspraak omtrent de waarderingsmaatstaf kwalificeert als bevrijdend verweer. Dit primaat van de partijwil is door Kleijn (W.M. Kleijn, *De boedelscheiding* (diss. Leiden), Arnhem: Gouda Quint 1969, p. 401) aldus verwoord dat de rechter bij de toepassing van de adiucatio mede het standpunt van de deelgenoten moet verwerken voor zover dit eensgezind is, omdat de adiucatio slechts in zoverre wilsvervanging c.q. delegatie is. Daar staat tegenover dat voorstelbaar is dat de rechter,

met name indien hij een complexe boedel moet verdelen, behoefte heeft aan de mogelijkheid om die verdeling tot stand te brengen met voorbijgaan aan een gemeenschappelijke wens van partijen. Te denken valt aan een toedeling die, hoewel zij ingaat tegen de gemeenschappelijke wens van partijen, door de rechter noodzakelijk wordt geacht uit een oogpunt van het door hem te behartigen algemeen belang. In de literatuur wordt door Breederveld betoogd dat, hoewel het voor de hand ligt dat de rechter bij het vaststellen van de verdeling zo veel mogelijk aansluit bij de (gelijke) wensen van de deelgenoten, uit rechtspraak van de Hoge Raad volgt dat hij daartoe niet gehouden is. Wat er zij van de vraag of de verdelingsrechter al dan niet gehouden is om het gemeenschappelijk partijstandpunt te volgen, het staat hem volgens de A-G in ieder geval vrij om dat wel te doen. Indien dan de ene partij een beroep doet op het bestaan van onderlinge overeenstemming over een bepaald aspect van de verdeling, hetgeen de andere betwist, zullen de stelplicht en eventuele bewijslast van dat feit op eerstgenoemde partij rusten.

Ook de overwegingen over de in aanmerking te nemen waarde zijn lezenswaardig. Betoogd wordt dat het hof heeft miskend dat in een geval als het onderhavige, waarin een erfgenaam de woning van de erflater ten tijde van diens overlijden bewoont en deze woning in het kader van de verdeling aan hem wordt toegedeeld, de woning moet worden gewaardeerd als een woning die bij verkoop leeg en vrij van huur wordt opgeleverd. Bij de beoordeling van deze klacht staat voorop dat in de wettelijke regeling van de verdeling niet is voorzien in maatstaven voor de waardebepaling van het te verdelen goed. Artikel 3:185 lid 1 BW geeft slechts als algemene instructie dat de rechter bij het vaststellen of het gelasten van de (wijze van) verdeling rekening houdt naar billijkheid zowel met de belangen van partijen als met het algemeen belang. De wetsgeschiedenis vermeldt dat dit voor de waardebepaling meebrengt dat de verdelingsrechter rekening houdt met de omstandigheid dat een goed een bijzondere waarde voor een deelgenoot heeft en dat het aan zijn oordeel overgelaten is of het billijk zou zijn om deze deelgenoot het goed toe te delen tegen een hogere waarde dan het, afgezien van deze omstandigheid, in het economisch verkeer heeft. In de literatuur wordt in het algemeen aangenomen dat voor de bepaling van de waarderingsmaatstaf en de waardering mede betekenis toekomt aan de zogenoemde rechtssfeer van de verdeling. Dit kan ertoe leiden dat in het kader van de verdeling wordt afgeweken hetzij naar boven, hetzij naar beneden van de waarde in het economisch verkeer. Volgens de rechtspraak van de Hoge Raad brengt de te betrachten redelijkheid mee dat voor de waardering moet worden gelet op alle factoren die de waarde van de toedeling van het goed aan een der deelgenoten voor deze bepalen. De Hoge Raad heeft enkele keren geoordeeld dat een door de erflater aan een erfgenaam verpachte en aan deze toe te delen onroerende zaak in het kader van de verdeling moet worden gewaardeerd in verpachte staat. Aan te nemen valt dat dit ook geldt bij toedeling aan de

erfgenaam van een door erflater aan deze verhuurde zaak. Perrick (Asser/Perrick 3-V 2023/147) wijst er echter op dat de redelijkheid en billijkheid kunnen meebrengen dat de bij toedeling aan de huurder of de pachter in aanmerking te nemen waarde hoger is dan de waarde in verhuurde/verpachte staat, bijvoorbeeld indien het aannemelijk is dat de huurder/pachter kort na de toedeling van het bloot eigendomsrecht de volle eigendom zal verkopen. Erfgenamen zijn in het kader van de verdeling in beginsel niet gebonden aan een waardering waarover zij het in het kader van de aangifte voor de erfbelasting eens zijn geworden. Zij zijn derhalve niet verplicht om bij de waardering in het kader van de verdeling dezelfde grondslagen te hanteren als die met hun instemming zijn gebruikt voor de aangifte voor de erfbelasting. De rechtsregel dat in een geval als het onderhavige – toedeling aan een erfgenaam van een door deze bewoonde woning – de woning moet worden gewaardeerd op basis van leegwaarde, vindt volgens de A-G geen steun in het recht. Zij ontnemt de verdelingsrechter de vrijheid om naar billijkheid rekening te houden met alle omstandigheden van het geval. Dat beginsel staat er ook aan in de weg om voor de waardebepaling in het kader van de verdeling zonder meer aan te sluiten bij de fiscale maatstaven aangaande bewoning.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-01-2025

ECLI: ECLI:NL:PHR:2025:60

Zaaknummer: 24/00312

Rechters: E.B. Rank-Berenschot

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De rechtbank kan niet vaststellen dat de relatie tussen erflater en diens partner was geëindigd zodat die partner een beroep kan doen op nakoming van het in hun samenlevingsovereenkomst opgenomen verblijfsbeding.

Erflater A is in 2022 overleden. In geschil is of op het moment van overlijden van A sprake was van een geldige samenlevingsovereenkomst tussen hem en eiseres B. Volgens B is dat het geval en moeten gedaagden het verblijfsbeding bij overlijden in de samenlevingsovereenkomst nakomen. Gedaagden zijn het hier niet mee eens en menen dat de relatie en samenwoning op 31 december 2021 is beëindigd. Gedaagden vorderen verdeling van de gemeenschappelijke goederen van A en B. De rechtbank stelt voorop dat ingevolge het bepaalde in de samenlevingsovereenkomst de bepalingen van die overeenkomst gelden gedurende de periode dat de samenleving duurt. Wanneer een geschil bestaat over de vraag op welke datum de samenleving werd beëindigd en geen van de partijen bij de samenlevingsovereenkomst enig feit kan stellen en bewijzen waaruit de beëindiging redelijkerwijs moet worden afgeleid, wordt deze op grond van de samenlevingsovereenkomst geacht te zijn beëindigd op de dag waarop een van hen bij aangetekend schrijven te kennen geeft de samenleving als beëindigd te beschouwen. A heeft zelf geen aangetekende brief naar B gestuurd waarin hij te kennen heeft gegeven dat hij de samenleving als beëindigd beschouwt. De brief die gedaagden na het overlijden van A aan B hebben gericht, kan niet als bewijs dienen voor de beëindiging van de samenleving per 1 januari 2022. Ter onderbouwing van hun standpunt verwijzen gedaagden o.m. naar whatsapp-conversatie. De rechtbank komt tot het oordeel dat gedaagden hun standpunt onvoldoende hebben onderbouwd zodat de rechtbank niet kan oordelen dat de relatie definitief tot een einde is gekomen. Dit geldt ook wanneer de rechtbank uitgaat van de juistheid van de verklaringen van de burens, kennissen en vrienden van erflater en zijn familie inhoudende dat A in januari 2022 tegen hen heeft gezegd dat de relatie tussen hem en B over is. En dit geldt ook wanneer de rechtbank de in de telefoon van erflater gevonden notitie van 7 januari 2022 meeweegt. De samenlevingsovereenkomst was een overeenkomst tussen A en B en daarom is met name belangrijk wat zich tussen hen heeft afgespeeld: wat hebben zij over en weer besloten en gecommuniceerd en waarop mochten zij vertrouwen. Minder belangrijk is wat erflater aan

zijn familie, vrienden en kennissen heeft verteld of wat hij voor zichzelf heeft opgeschreven. In dat kader hecht de rechtbank ook waarde aan het feit dat B nog steeds contactpersoon was toen A in het ziekenhuis lag. De rechtbank komt dan ook tot het oordeel dat de samenlevingsovereenkomst nog van kracht was tijdens het overlijden van A en dat B met succes een beroep kan doen op het in de samenlevingsovereenkomst opgenomen verblijfsbeding.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 18-12-2024

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2024:22528

Zaaknummer: C/09/663848 / HA ZA 24-292

Rechters: A.C. Bordes

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De door zoon van overleden huurster gevorderde huurvoortzetting wordt toegewezen.

De door A/de zoon van de overleden huurster gevorderde voortzetting van de huurovereenkomst op grond van artikel 7:268 BW wordt toegewezen. A staat vanaf 2002 op het adres van de woning ingeschreven en stelt dat hij eerst met vader en moeder en later met alleen moeder een duurzame gemeenschappelijke huishouding heeft gevoerd. Verhuurder X betwist dit vanwege onvoldoende onderbouwing en contra-indicaties en omdat geen sprake is van (voldoende) bijzondere omstandigheden die een uitzondering vormen op de hoofdregel dat samenleving bij ouder-kindrelaties niet duurzaam van aard is. De kantonrechter is van oordeel dat, alle omstandigheden in onderling verband gezien, in dit geval voldoende is komen vast te staan dat sprake is van een duurzame gemeenschappelijke huishouding, die bovendien wederkerig is (geweest). Uit de feiten en omstandigheden volgt dat sprake was van een zekere verdeling van taken en kosten, maaltijden gezamenlijk werden bereid en gegeten en in enige mate van gezamenlijke invulling van vrije tijd en deelnemen aan sociaal verkeer. Daarmee is voldoende komen vast te staan dat sprake is (geweest) van een gemeenschappelijke huishouding. Het terugkeren van A op 21-jarige leeftijd naar zijn ouders, gevolgd door ruim twintig jaar samenwonen met zijn moeder, waarvan de eerste zes jaar ook met vader, duidt erop dat het de bedoeling van hem en zijn ouders/moeder is geweest om duurzaam samen te blijven wonen. Er zijn geen aanwijzingen dat het de bedoeling was dat A op termijn uit huis zou gaan. Hij is inmiddels 43 en had en heeft geen relatie. Ook is niet gebleken dat A op zoek was naar eigen woonruimte. De duurzaamheid van de gemeenschappelijke huishouding staat daarmee vast. A heeft zijn hoofdverblijf in de woning en biedt vanuit financieel oogpunt voldoende waarborg voor een behoorlijke nakoming van de huur. Het ontbreken van een huisvestingsvergunning ten slotte is in dit specifieke geval geen grond voor afwijzing van het verzoek omdat de verhuurder zelf de aanvraag daartoe behandelt en sinds ontvangst daarvan in januari nog geen oordeel heeft gegeven. Ook het verweer dat A niet voor de woning in aanmerking komt, slaagt niet.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 15-01-2025

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2025:6

Zaaknummer: 11156868

Rechters: S.N. Schipper

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

***De door medebewoner van overleden huurder gevorderde
huurvoortzetting wordt afgewezen.***

Huurder X is in 2024 overleden. Eiser A staat sinds 2002 op het betreffende adres ingeschreven en vordert huurvoortzetting. Volgens de kantonrechter heeft A onvoldoende gesteld om tot het oordeel te komen dat sprake was van een duurzame gemeenschappelijke huishouding. Van belang is dat A onvoldoende heeft aangetoond dat sprake was van het gemeenschappelijk dragen van de kosten van de huishouding. A betaalde naar eigen zeggen een bijdrage van € 175 per maand in de kosten van de huishouding en vanaf 2021 ook regelmatig de huur. Hiervoor nam hij contant geld op om dit vervolgens aan X te geven om te helpen met de vaste lasten. Ook zorgde hij voor vervanging van de koelkast en andere apparatuur in de woning. Hij heeft ter onderbouwing daarvan (slechts) een beperkt gedeelte van zijn bankafschriften tussen 2021 en 2022 overgelegd, maar daaruit blijkt niet dat sprake is geweest van een financiële verstrengeling tussen A en X. Op de afschriften zijn afschrijvingen vermeld van gemeentelijke belastingen, maar dit is onvoldoende om daaruit af te leiden dat A structureel heeft bijgedragen in de kosten voor de huishouding. Het had op de weg van A gelegen zijn aandeel in die kosten, zoals de uitgaven voor de boodschappen of apparatuur voor de woning nader te onderbouwen met bankafschriften, pintransacties of andere bewijsmiddelen. Ook kan niet worden vastgesteld dat op het gebied van zorg sprake was van wederkerigheid, in die zin dat A en X elkaar over en weer verzorgden. Ook is niet aannemelijk dat aan A een huisvestingsvergunning zal worden verleend.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 14-01-2025

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2025:155

Zaaknummer: 11214402 \ CV EXPL 24-8847

Rechters: R. Kruisdijk

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Ongehuwde partner en enig erfgenaam van erflater moet informatie geven aan erflaters dochter.

Erflater A heeft zijn ongehuwde partner X tot enig erfgenaam benoemd en bepaald dat een vordering van een legitimaris voor zover ten laste van een making X, pas opeisbaar is bij haar overlijden. Dochter B doet een beroep op haar legitieme portie en vraagt in juli 2023 bij X de stukken op die inzicht kunnen geven in de omvang van de nalatenschap. Omdat X daar niet aan voldoet, vordert B thans in rechte veroordeling van X tot afgifte van die stukken. Nadat tijdens de mondelinge zitting in mei 2024 overeenstemming is bereikt over de door X ter beschikking te stellen stukken, verstrekt X een aantal daarvan en een aantal niet. De rechtbank wijst de vordering van B deels toe en deels af. Zo wordt overwogen dat X de aangifte erfbelasting 2021 heeft overgelegd maar niet de stukken van de notaris. De aangifte geeft niet voldoende inzicht zonder de (definitieve) aanslag erfbelasting, die niet is overgelegd. B heeft belang bij de gevorderde stukken om de omvang van de nalatenschap nader vast te stellen. Omdat X niet heeft gesteld dat die stukken er niet zijn, moet zij deze alsnog overleggen. Ten aanzien van de verkoop van de gezamenlijk aan erflater en X toebehorende woning overweegt de rechtbank dat X een afrekening van de woning heeft en dat niet is onderbouwd waarom dit document onvoldoende zou zijn, maar nu B niet akkoord is met de door X overgelegde waardebepaling van de woning, deze alsnog wordt getaxeerd. X zal alsnog een taxatierapport over moeten leggen, zoals ook bij de mondelinge behandeling is overeengekomen. X heeft bij de mondelinge behandeling vermeld dat ongeveer een ton aan spaargeld is opgegaan aan de verbouwing van de woning. Aangenomen mag worden dat een dergelijke omvangrijke verbouwing de woning in waarde laat stijgen, terwijl deze waardestijging niet wordt meegenomen bij de overgelegde waardebepaling, waarbij louter een indicatie is gegeven van de waarde.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 22-01-2025

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2025:338

Zaaknummer: C/08/307543 / HA ZA 23-472

Rechters: A. Smedes

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Vordering van cliënt tot terugbetaling van honorarium op grond van dwaling omdat advocaat niet heeft gewezen op fataal formeel gebrek in de dagvaarding, afgewezen.

Bijgestaan door gemachtigde Y heeft X in 2019 een gerechtelijke procedure aanhangig gemaakt tegen de gezamenlijke erfgenamen van A. Over de betekening van de dagvaarding meldt de uitspraak dat deze zijn betekend aan 'de gezamenlijke erfgenamen van A, mijn exploit doende ten woonhuize van de executeur- testamentair, A, en aldaar afschrift latende aan: hem in persoon: (de executeur-testamentair voornoemd)'. Vervolgens heeft X zich in 2020 gewend tot appellant Z met wie een overeenkomst van opdracht tot stand is gekomen. Kort daarna heeft Z aan X bericht dat hij na de bestudering van de stukken tot de bevinding is gekomen dat Y niet de juiste personen heeft gedagvaard nu de dagvaarding is gericht tegen de gezamenlijke erfgenamen terwijl de executeurs hadden moeten worden gedagvaard omdat zij de erfgenamen in en buiten rechte vertegenwoordigen. Z geeft aan dat nu de executeurs erfgenamen zijn en zij de dagvaarding hebben ontvangen, zijns inziens te verdedigen is dat deze omissie is gesauveerd. Nadat ter zitting in mei 2020 (waarin het vermeende fatale gebrek kennelijk niet verder aan de orde is gekomen) een vaststellingsovereenkomst is gesloten (waarin staat dat X de vorderingen niet langer handhaaft), heeft X het honorarium van Z voldaan. Thans vordert Z vernietiging van de opdrachtbevestiging omdat de overeenkomst tussen X en Z tot stand gekomen is onder invloed van dwaling. Z had voordat hij de opdracht bevestigde moeten weten en aan X moeten mededelen dat de procedure bij de rechtbank Amsterdam kansloos was, nu de door Y uitgebrachte dagvaarding gericht waren aan de gezamenlijke erfgenamen van A en niet aan de executeurs, althans een van hen. Nu Z dit niet direct heeft gedaan, heeft hij zijn mededelingsplicht jegens X geschonden. Subsidiair stelt X dat Z toerekenbaar tekort is geschoten in de nakoming van de overeenkomst. Z had X direct na kennisname van de processtukken erop moeten wijzen dat Y verkeerd had gedagvaard, dat die fout niet te herstellen was en dat verder procederen daarom zinloos was.

Het hof overweegt o.m. dat een mededelingsplicht alleen kan worden aangenomen als Z bij het aangaan van de overeenkomst de juiste stand van zaken kende en als voor Z duidelijk was dat het punt in kwestie – de stelling dat de verkeerde personen zijn gedagvaard – voor X

cruciaal was. Hierover oordeelt het hof als volgt: voor zover X betoogt dat in de rechtsverhouding tussen advocaat en cliënt een bijzondere van artikel 150 Rv afwijkende regel van bewijslasverdeling geldt op grond waarvan het hof als vaststaand moet aannemen dat Z ten tijde van het aangaan van de overeenkomst in het bezit was van de processtukken, volgt het hof X daarin niet. Als de partij die zich op een rechtsgevolg van een stelling beroept namelijk: de overeenkomst is vernietigbaar omdat Z had moeten mededelen dat de procedure kansloos was omdat de verkeerde partijen waren gedagvaard, rust op X de stelplicht en bewijslast. Z heeft in eerste aanleg en opnieuw in hoger beroep gemotiveerd betwist dat hij bij het aangaan van de overeenkomst over de processtukken beschikte. De kantonrechter heeft vastgesteld dat X ter zitting heeft verklaard dat hij zich niet precies meer herinnerde of hij destijds zelf over de processtukken beschikte en of hij deze bij het aangaan van de overeenkomst aan Z heeft overhandigd. Daartegen heeft X niet kenbaar een grief gericht en dat staat dus vast. Ook anderszins heeft X zijn stelling niet nader onderbouwd. X heeft niet aan zijn stelplicht voldaan zodat het hof niet aan bewijslevering toekomt. Het hof oordeelt evenals de kantonrechter dat, nu niet is komen vast te staan dat Z op het moment van aangaan van de overeenkomst over de relevante processtukken beschikte, noch dat de stand van zaken Z op dat moment langs andere weg bekend was dan wel had moeten zijn, van een schending van een mededelingsplicht van Z ten tijde van het aangaan van de overeenkomst geen sprake kan zijn. Het beroep op dwaling stuit daarop af. Voor zover X betoogt dat de procedure bij de rechtbank kansloos was omdat de verkeerde partijen waren gedagvaard, heeft X onvoldoende onderbouwd dat het 'manco' in de dagvaardingen de zaak kansloos maakte. Artikel 53 onder b Rv bepaalt dat de betekening ten aanzien van de gezamenlijke erfgenamen zonder vermelding van hun namen en woonplaatsen kan plaatsvinden als deze geschiedt aan de persoon of de woonplaats van de executeur. Uit de stukken blijkt dat de dagvaardingen in overeenstemming met die bepaling zijn betekend. Dat, als er al sprake zou zijn van een omissie, deze, zoals Z aan X voorhield, is gesauveerd, heeft X onvoldoende weersproken. Nu het hof meent dat de dagvaardingen zijn betekend in overeenstemming met het bepaalde in artikel 53 onder b Rv, en onvoldoende is onderbouwd dat sprake was van een gebrek dat met zekerheid tot niet-ontvankelijkheid zou leiden, valt niet in te zien dat Z een niet te rechtvaardigen keuze heeft gemaakt door met X naar de zitting te gaan om daar diens belangen zo goed mogelijk te behartigen. Het voorkomen dat een proceskostenveroordeling volgt, is zo'n belang. Een toerekenbare tekortkoming levert die keuze in elk geval niet op.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 12-11-2024

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2024:3549

Zaaknummer: 200.324.436_01

Rechters: P.P.M. Rousseau, M. van der Schoor en C.J. Frikkee

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Het hof stelt wegens verkwisting een bewind in over nalatenschap die jongmeerderjarige van moeder heeft geërfd.

De destijds minderjarige rechthebbende X heeft in 2016 vermogen geërfd van zijn moeder. In 2019 is het gezag van de vader X beëindigd en de Stichting Jeugdbescherming West (GI) tot voogdes benoemd. Op verzoek van de GI (die geen rol meer speelt sinds de meerderjarigheid maar melding kreeg van een zorgverlener met zorgen over de uitgaven van X) heeft de kantonrechter een bewind ingesteld over alle goederen die toebehoren aan X of aan hem zullen toebehoren per de datum van zijn meerderjarigheid. In appèl stelt het hof vast dat de geestelijke en lichamelijke toestand van X geen grond vormen voor het instellen van een bewind. Hoewel X veel heeft meegemaakt in zijn leven, is niet gebleken dat hij zijn vermogensrechtelijke belangen als gevolg hiervan niet voldoende kan behartigen. Het hof ziet bovendien niet dat er misbruik zou worden gemaakt van de kwetsbaarheid van X zodat een onderbewindstelling om die reden op zijn plaats zou zijn. Wel is – zo het hof – sprake van verkwisting, de andere grond voor bewind. In de week na zijn 18^e verjaardag heeft X € 9.000 uitgegeven aan hotels, bij een juwelier, geldopnames e.a. Het hof merkt deze uitgaven, gelet op de aard en de hoogte ervan, als verkwisting aan. Het hof ziet hierin reden om een bewind in te stellen, zij het en enkel over de nalatenschapsgoederen. Omdat X wel kan beschikken over zijn overig vermogen kan hij laten zien dat hij hier zorgvuldig mee om kan gaan. Het bewind wordt ingesteld voor een termijn van drie jaren te rekenen vanaf de meerderjarigheid. Een termijn van drie jaren gunt hem de mogelijkheid nog verdere stappen te zetten op het gebied van zelfredzaamheid en een plan te maken wat hij wil doen met het geld uit de nalatenschap. Voorts betekent het bewind niet dat het geld uit de nalatenschap niet kan worden besteed. Nu het bewind een stoeve start heeft gehad zoals ook door de GI is opgemerkt en de rechthebbende aangeeft geen nauwe band met de bewindvoerder te hebben, is mogelijk een andere bewindvoerder met meer affiniteit met de leeftijdsgroep van X meer op zijn plaats.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 21-11-2024

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2024:3672

Zaaknummer: 200.341.865_01

Rechters: E.M.D.M. van der Linden, J.C.E. Ackermans-Wijn en G.M. Goes

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Een vordering gebaseerd op onrechtmatige daad valt onder het materiële toepassingsbereik van Brussel I-bis omdat dit een burgerlijke handelszaak is, en een overlijden maakt niet dat een vordering van kleur verschiet; de bevoegdheid van de rechtbank wordt niet beoordeeld aan de hand van de Erfrechtverordening.

Een zaak met enkel een IPR-erfrechtelijk aanknopingspunt. X BV stelt dat alle zestien gedaagden (waaronder zowel natuurlijke personen als rechtspersonen) tezamen onrechtmatig hebben gehandeld door het onttrekken van circa € 52,6 miljoen uit haar vermogen en het overboeken van dit bedrag. De besluiten hebben geleid tot deze onttrekking. Er is sprake van groeps-onrechtmatige daad omdat de gedragingen van alle gedaagden een reeks van samenhangende handelingen zijn die, in onderling verband beschouwd, er steeds op waren gericht om het bedrag van € 52,6 miljoen aan X BV te onttrekken. Gedaagden hebben weliswaar elk op verschillende wijze bijgedragen aan deze onttrekking, maar zij zijn daar allemaal bij betrokken geweest en wisten, of behoorden te weten, dat hun gedragingen hieraan bijdroegen. Elk van de gedragingen van gedaagden vormde een onmisbare schakel in het geheel. Als gevolg hiervan zijn gedaagden – zo X BV – hoofdelijk aansprakelijk voor de door X BV geleden en te lijden schade. Een van de betrokken personen is overleden en in dat kader wordt als verweer gevoerd dat de internationale bevoegdheid van een vordering van een schuldeiser (X BV) van een nalatenschap wordt beheerst door de Erfrechtverordening. Zij menen (samengevat) dat op grond van de Erfrechtverordening dient te worden bepaald welke rechter bevoegd is om te oordelen over de nalatenschap en dus over vorderingen die tegen de nalatenschap worden ingesteld. De rechtbank oordeelt anders. De vordering van X BV is naar haar strekking een onrechtmatigedaadvordering. Een vordering gebaseerd op onrechtmatige daad valt onder het materiële toepassingsbereik van Brussel I-bis omdat dit een burgerlijke handelszaak is. Deze onrechtmatigedaadvordering, die ook tegen erflater zelf had kunnen worden ingesteld, valt ook binnen het toepassingsbereik van Brussel I-bis wanneer deze na het overlijden van de oorspronkelijke schuldenaar tegen de (mogelijke) erfgenamen/nalatenschap wordt ingesteld. Met andere woorden, het overlijden van erflater maakt niet dat de vordering van kleur verschiet. De Erfrechtverordening is dus niet van toepassing op de vraag of de Nederlandse rechter bevoegd is om over de onderhavige

vordering te oordelen. De Erfrechtverordening is mogelijk wel van belang als de rechtbank moet bepalen of enkele van de gedaagden op de juiste manier zijn gedagvaard en of X BV jegens hen ontvankelijk is. Deze vragen zullen in een later stadium van de procedure worden beoordeeld.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 18-12-2024

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2024:8432

Zaaknummer: C/13/730893 / HA ZA 23-

Rechters: B.M. Visser, H.J. Schaberg en F.L. Bolkestein

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Hof concludeert tot niet-ontvankelijkheid omdat de reconventionele vordering de erfgenaam in privé treft en die erfgenaam in conventie in hoedanigheid optreedt.

In de nalatenschappen van de in 2019 overleden erflaatster en erflater die geïntimeerde/kind A en kind B als erfgenamen hebben achtergelaten, heeft X BV tot maart 2022 werkzaamheden verricht als executeur-afwikkelingsbewindvoerder. A heeft appellant X BV in mei 2023 gedagvaard omdat zij vindt dat het door X BV aan zichzelf uitgekeerde bedrag van € 131.369,89 ter zake van gemaakte kosten dient te worden terugbetaald. In reconventie vordert X BV veroordeling van A tot betaling van de helft van het restant openstaande factuurbedrag van circa € 5.000. Ter zake van de conventionele vordering heeft de rechtbank een deskundige benoemd om de redelijkheid en hoogte van de door X BV in rekening gebrachte kosten te beoordelen en X BV niet-ontvankelijk verklaard in haar vordering, omdat volgens de rechtbank sprake is van een processueel ondeelbare rechtsverhouding. Het hof bekrachtigt dit vonnis, verwijst daarbij naar artikel 3:171 BW dat de mogelijkheid biedt dat een deelgenoot op eigen naam een rechtsvordering tegen derden instelt ter verkrijging van een rechterlijke uitspraak ten behoeve van de gemeenschap. A procedeert in conventie in die hoedanigheid terwijl de ingestelde vordering in reconventie A persoonlijk treft nu X BV een vonnis wil verkrijgen waarmee zij zich op het persoonlijke vermogen van A kan verhalen. Artikel 136 Rv bepaalt echter dat een eis in reconventie niet mogelijk is indien de eiser in conventie is opgetreden in hoedanigheid, en de reconventie hem persoonlijk zou betreffen.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 19-11-2024

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2024:8023

Zaaknummer: 200.338.570/01

Rechters: C. Koopman, G. van Rijssen en J.G. Knot

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Notaris handelt tuchtrechtelijk verwijtbaar door zich niet in te schrijven als betrokken notaris en door o.m. niet adequaat te reageren op verzoek van legataris om het feit dat de woning is gelegateerd in te schrijven en op perceptie dat executeur (oud-notaris) kantoorgenoot is.

De zaak betreft een tuchtrechtelijk geschil tussen een notaris X en klagster A, een van de kinderen/erfgenamen/legatarissen van de 2019 overleden erflaatster. Erflaatster is overleden met achterlating van vier kinderen van wie zij er drie – onder wie A – tot erfgenamen heeft benoemd. Daarnaast legateerde erflaatster aan A haar woning onder de verplichting tot inbreng van de waarde. Ten slotte heeft erflaatster Y benoemd tot executeur en afwikkelingsbewindvoerder. Y was tot enkele maanden voor erflaatsters overlijden notaris en X is zijn protocolopvolger. Y heeft de benoeming aanvaard en het kantoor van X opdracht gegeven enkele werkzaamheden te verrichten. Nadat tussen de erven enkele moeilijkheden waren ontstaan als gevolg waarvan de afgifte van het legaat nog niet had plaatsgevonden, verzoekt A notaris X om een verklaring van erfrecht en het aan haar toegekende legaat in te schrijven in de openbare registers van het kadaster. Na een reminder reageert X dat hij een verklaring van executele heeft afgegeven en dat inschrijving daarvan geen meerwaarde heeft omdat er zonder de executeur en de mede-erfgenamen niet beschikt kan worden over de woning. Na daartoe in kort geding te zijn veroordeeld, geeft Y uiteindelijk het legaat af aan A middels een door X gepasseerde akte. Ook daarna duren de geschillen voort, hetgeen er samengevat op neer komt dat Y de kantonrechter verzoekt hem ontslag te verlenen, daarna zijn kosten en honorarium ten laste van de ervenrekening brengt waarna A een bericht dat zij aan Y stuurde, vervolgens doorstuurt aan X zodat (het kantoor van) X op de hoogte is van de ‘door Y gepleegde verduistering alsmede het door hem plegen van een strafbaar feit ex artikel 198 Sr en het plegen van een onrechtmatige daad’. In haar procedure tegen X acht het hof het uitblijven/diens late reactie op het bericht van A over de verduistering verwijtbaar. A stelt dat Y niet alleen gebruikmaakte van de kamers van het kantoor van notaris X, maar dat Y ook als medewerker stond vermeld op de website van het notariskantoor. Daarmee werd de indruk gewekt dat Y een medewerker van het notariskantoor was en hij in die hoedanigheid gelden verduisterde van de ervenrekening. Volgens het hof heeft X te laat (pas na twee maanden en

het versturen van een reminder) gereageerd op A. Ook al verrichtte de notaris op het moment dat de betreffende mail werd verstuurd geen werkzaamheden meer ten behoeve van de afwikkeling van de nalatenschap, de beschuldigingen van A waren dermate ernstig dat X eerder had moeten reageren; vooral ook omdat uit de e-mail bleek dat bij A de perceptie bestond dat Y een kantoorgenoot van de notaris was. Ook rekent het hof haar het feit aan dat X zich niet had ingeschreven als betrokken/boedelnotaris, temeer nu X daarover in eerste aanleg verweer heeft gevoerd met het feitelijk onjuiste verweer dat zij dit wel had gedaan. X heeft op dit punt dus niet de waarheid gesproken bij de behandeling in eerste aanleg van de tegen haar gerichte klacht. X heeft ook geen aanleiding gezien het hof voor zitting te berichten dat zij de kamer verkeerd heeft voorgelicht. Dit rekent het hof de notaris zwaar aan. Van de notaris had mogen worden verwacht dat zij reeds in eerste aanleg in het kader van haar verweer was nagegaan of zij was ingeschreven in het boedelregister. De notaris heeft zich noch als boedelnotaris noch als betrokken notaris ingeschreven in het boedelregister. Naar het oordeel van het hof had de notaris zich in ieder geval als betrokken notaris moeten inschrijven in dit register. Nu de notaris dit niet heeft gedaan, heeft zij gehandeld in strijd met het bepaalde in artikel 4:186 lid 2 BW. Het feit dat A wist dat de notaris bij de afwikkeling van de nalatenschap van haar moeder betrokken was, doet hieraan niet af. Een dergelijke inschrijving is niet alleen bedoeld voor erfgenamen. Dat X weigerde de akte afgifte legaat te passeren was zorgvuldig omdat Y en A hierover geen overeenstemming hadden of de civiele rechter daarover geen onherroepelijke of uitvoerbaar bij voorraad verklaarde uitspraak had gedaan. Omdat ook de communicatie met A als gebrekkig wordt beoordeeld en – los van de vraag of de inschrijving van de legaatverplichting sec (niet de levering) mogelijk is – X niets heeft gedaan en niet adequaat heeft gereageerd op de verzoeken daartoe van A, legt het tuchthof X een berisping en boete op.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 21-01-2025

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2025:102

Zaaknummer: 200.342.302/01 NOT

Rechters: J.H. Lieber, H.T. van der Meer en J.W. van Zaane

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Artikel 4:198 BW biedt volgens de kantonrechter geen mogelijkheid om de notaris die namens meerderheid van de erven optreedt een machtiging te verlenen om de nalatenschap ook te vereffenen namens de andere erfgenamen.

Tot de nalatenschap van de in 2022 overleden erflater zijn 33 natuurlijke personen gerechtigd. Onder hen is één minderjarige, wiens wettelijk vertegenwoordiger de termijn als bedoeld in artikel 4:193 lid 1 BW heeft laten verlopen. 26 erfgenamen hebben notaris X een boedelvolsmacht verstrekt, namens erfgenaam 27 heeft de bewindvoerder volmacht verleend. X verzoekt om op grond van artikel 4:198 BW – kort gezegd – alle daden van beheer en beschikking te kunnen verrichten. Aan het verzoek legt zij ten grondslag dat ondanks herhaaldelijke verzoeken daartoe enkele erfgenamen niet hebben gereageerd op het verzoek een boedelvolsmacht te verstrekken. De kantonrechter stelt vast dat twee van de erfgenamen die geen volmacht hebben verstrekt, niet correct zijn opgeroepen. Op grond van artikel 54 lid 2 Rv dient oproeping aan personen van wie de woonplaats en het werkelijk verblijf onbekend zijn, te worden betekend aan het parket van de ambtenaar van het Openbaar Ministerie bij het gerecht waar de zaak moet dienen of dient. En hoewel betekening is geschied bij de rechtbank 's-Hertogenbosch in plaats van Limburg, acht de kantonrechter aanhouding niet nodig omdat deze de vordering van X afwijst zodat de betreffende erfgenamen/belanghebbenden niet in hun procesbelang geschaad worden. Reden voor de afwijzing is dat het verzoek erop neerkomt dat X wenst dat de kantonrechter een machtiging verleent om de nalatenschap ook te vereffenen namens de erfgenamen die hiertoe nog geen volmacht hebben verleend, hetzij omdat zij niet hebben gereageerd, hetzij omdat, bij gebreke van een bekende woon- en verblijfplaats, het verzoek om een volmacht te verstrekken niet aan hen kan worden gedaan. Volgens de kantonrechter is artikel 4:198 BW echter niet ervoor bedoeld om in verkapte vorm, buiten de route waarin artikel 4:203 BW voorziet, een professionele partij namens een deel van de erfgenamen de nalatenschap te laten vereffenen. Toewijzing van het verzoek zou ertoe leiden dat verzoekster feitelijk aan de slag gaat als vereffenaar. Het gevolg daarvan is dan weer dat er geen sprake is van een benoeming van een vereffenaar zoals voorzien in de wet. Hierdoor zijn onder andere de in de wet neergelegde verplichtingen die op een vereffenaar rusten niet van toepassing. Dit brengt bijvoorbeeld mee dat op de werkzaamheden die de

feitelijk als vereffenaar opererende notaris verricht, geen toezicht kan worden gehouden. Ook de bepaling die voorziet in het ontslag van de vereffenaar is niet van toepassing. Dit is alles in strijd met het wettelijk systeem.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 21-01-2025

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2025:418

Zaaknummer: 11177113 \ EZ VERZ 24-214

Rechters: N.H.J. Lafghani

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Erflaters testament moet voor de vererving zo worden uitgelegd dat door de echtscheidingsprocedure tussen erflater en zijn echtgenote het versterferfrecht van toepassing is en erflaters stiefzoon niet erft.

De in 2023 overleden erflater X is in 1988 gehuwd met Y. De op verzoek van Y in 2022 uitgesproken echtscheiding was op het tijdstip van het overlijden van X nog niet ingeschreven in de registers van de burgerlijke stand. Eiser A is de zoon van Y en stiefzoon van X. Gedaagde 1 is de dochter van X uit een eerder huwelijk, de gedaagden 2, 3 en 4 zijn de broer en zussen van X, en gedaagden 5, 6 en 7 de kinderen van een vooroverleden broer. In zijn testament heeft X zijn kinderen tot zijn erfgenamen benoemd, dochter 1 in de legitieme gesteld, en een OBV gemaakt. In het testament is tevens bepaald dat de beschikkingen ten gunste van Y vervallen als een scheidingsprocedure aanhangig is. Bij overlijden na zijn echtgenote en zonder achterlating van afstammelingen wordt dochter 1 in de legitieme gesteld en eiser A tot enig erfgenaam benoemd. In de afgegeven verklaring van erfrecht staat dat gedaagden de erven zijn, en wordt A niet genoemd. Eiser vordert primair dat de rechtbank voor recht verklaard dat hij enig erfgenaam is, dan wel subsidiair dat zo gedaagde erfgenaam is, dit voor een vierde deel is en dat hij voor drie vierde deel erfgenaam is. Tevens wordt verzocht om gedaagden het gebruik van de verklaring van erfrecht te verbieden. De rechtbank constateert dat partijen verschillen hoe het testament moet worden uitgelegd en verwijst in dat kader naar de ter zake geldende jurisprudentie van de Hoge Raad. Vervolgens stelt de rechtbank dat de erfstelling ten behoeve van Y niet geldt als er bij overlijden van erflater sprake is van echtscheiding dan wel een procedure tot echtscheiding aanhangig is. Het testament bevat geen alternatieve erfstelling voor dat geval, zodat teruggevallen wordt op het versterferfrecht. Voor het geval Y voor of gelijktijdig met hem overlijdt en hij geen afstammelingen achterlaat die tot hem in familierechtelijke staan, heeft X stiefzoon A tot zijn enige erfgenaam benoemd en gedaagde 1 expliciet onterfd. Kennelijk – zo de rechtbank – wilde X zijn echtgenote goed verzorgd achterlaten en na haar overlijden haar zoon A, maar voelde hij die verplichting niet meer althans had hij die wens in ieder geval jegens zijn echtgenote niet meer in geval van (het aanhangig zijn van een procedure tot) echtscheiding. De rechtbank is van oordeel dat er onvoldoende aanwijzingen zijn dat X in de eerste erfstelling met de aanduiding kinderen op A heeft gedoeld. Daarvoor is redengevend dat A verderop in het testament (bij de tweede

erfstelling) separaat is benoemd. Daarnaast is in de tweede erfstelling expliciet bepaald dat A enkel erft in het geval dat X komt te overlijden zonder kinderen ('zonder achterlating van afstammelingen, die tot X in familierechtelijke betrekking staan'), behoudens gedaagde 1. X heeft in zijn testament dus uitdrukkelijk rekening gehouden met de mogelijkheid dat hij nog kinderen zou krijgen, in welk geval A niet erft en heeft uitdrukkelijk onderscheid gemaakt tussen zijn kinderen en A. De stelling dat X ervan uit zou zijn gegaan dat hij A zou hebben erkend, wordt dan ook door de tekst van de tweede erfstelling van het testament ondergraven. Tot slot merkt de rechtbank nog op dat de eerste erfstelling uitgaat van een ouderlijke boedelverdeling. Bij een ouderlijke boedelverdeling kunnen ingevolge artikel 4:1167 BW (oud) enkel kinderen worden betrokken en geen stiefkinderen, zodat het opnemen van een ouderlijke boedelverdeling door de notaris ook een aanwijzing is dat met de erfstelling niet bedoeld is A als stiefkind tot erfgenaam te benoemen. De rechtbank volgt A ook niet in zijn betwisting van het erfgenaamschap van gedaagde 1 omdat volgens vaste jurisprudentie een in-de-legitieme stelling in een oude uiterste wil die onder het nieuwe recht effect sorteert, gezien moet worden als de benoeming van de legitimaris tot erfgenaam voor zijn oude legitimaire breukdeel. Volgens de rechtbank zijn er geen aanwijzingen dat – zoals A heeft gesteld – X ook in het geval van een echtscheiding(sprocedure) bedoeld heeft hem als enig erfgenaam te benoemen. De positie van A als erfgenaam in het testament is steeds afhankelijk gesteld van de relatie tussen X en Y. In de eerste erfstelling is Y aangewezen als erfgenaam, mits geen sprake is van een echtscheiding(sprocedure). A zou in dat geval indirect via zijn moeder van X kunnen erven. In de tweede erfstelling is bepaald dat A als erfgenaam heeft te gelden voor het geval Y als echtgenote komt te overlijden vóór erflater. X heeft expliciet rekening gehouden met de mogelijkheid dat hij en Y zouden scheiden, in welk geval Y niet zou erven. Aangezien Y steeds direct of indirect als schakel voor de benoeming van A tot erfgenaam fungeerde, is er geen enkele aanwijzing dat X bedoeld heeft A een eigen positie als erfgenaam te geven. Dat sprake was van een bijzondere band tussen X en A maakt het vorenstaande niet anders. In feite komen de stellingen van A erop neer dat hij zich niet kan voorstellen dat het de wens van X was dat niet hij, maar gedaagden zouden erven in geval van echtscheiding, hetgeen begrijpelijk is, maar onvoldoende om toegelaten te worden tot het bewijs. Het beroep op artikel 4:47 BW slaagt ook niet. Nog afgezien van de vraag of de uitvoering van de uiterste wilsbeschikking in dit geval blijvend onmogelijk is, is er geen sprake van een oorzaak waar X niet bij stil heeft gestaan, nu hij juist uitdrukkelijk een bepaling heeft opgenomen voor het geval hij van Y zou scheiden. Die mogelijke omstandigheid heeft hij dus wel degelijk onder ogen gezien. Dat hij voor dat geval in zijn uiterste wilsbeschikking niet in een alternatieve erfstelling heeft voorzien maakt dat niet anders. Er is immers een notaris betrokken geweest bij het opstellen van het testament, zodat ervan uit mag worden gegaan dat X is voorgelicht over de rechtsgevolgen van de gemaakte keuzes. Ten overvloede overweegt de rechtbank dat

de enige situatie waar X wellicht geen rekening mee heeft gehouden is dat de (procedure tot) echtscheiding zo kort voor zijn overlijden zou plaatsvinden, terwijl de band tussen hem en A ten tijde van zijn overlijden niet was verbroken en wellicht zelfs in de loop der jaren was versterkt. X heeft wellicht een andere voorstelling gehad van de (emotionele) uitwerking van de echtscheidingssituatie. De vraag of en zo ja welke consequenties X daaraan zou hebben verbonden als hij de situatie had kunnen overzien zoals die uiteindelijk was, kan niet meer objectief worden beantwoord. In ieder geval kunnen eventuele posterieure verklaringen en gedragingen van X, voor zover daarvan sprake is, niet in plaats van de uiterste wil worden geplaatst, wat er immers op neer zou komen dat een uiterste wil ook op andere wijze dan bij nieuwe uiterste wil kan worden herroepen. Een en ander betekent dat het testament voor wat betreft de vererving zodanig moet worden uitgelegd dat door de echtscheidingsprocedure tussen X en Y het versterferfrecht van toepassing is.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 18-12-2024

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2024:9454

Zaaknummer: Co3.324080/HA ZA 23-486

Rechters: Y.J.C.A. Roeffen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Gezien de ruime testamentaire bevoegdheden is er geen grond voor het ontslag van de executeur/schorsing afwikkelingsbewindvoerder.

In zijn testament heeft erflater zijn drie kinderen A, B [verzoekers] en C [verweerder] tot erfgenaam benoemd. C is tevens tot executeur en afwikkelingsbewindvoerder benoemd, waarbij verkort weergegeven is bepaald dat C zelfstandig bevoegd is tot het beschikken over de goederen der nalatenschap en daarbij niet hoeft te overleggen met de erven. Met betrekking tot de verdeling moet C zo veel mogelijk in overleg treden met de erven, maar hij is bij gebreke aan (uitsluitend door hem vast te stellen) overeenstemming daaromtrent ook op dit vlak zelfstandig bevoegd. De kantonrechter wijst het verzoek van A en B tot ontslag van C als executeur/bewindvoerder af. De kantonrechter verwijst naar de vergaande bevoegdheden van C zodat de verkoop van een deel van de nalatenschap geen gewichtige reden vormt voor ontslag, temeer nu geen sprake is van opzettelijke verkoop van goederen waar C van wist dat deze voor A en/of B van grote emotionele waarde waren of een verkoop voor een bewust (objectief) veel te lage prijs. Hoewel invoelbaar is dat A en B graag gedetailleerd op de hoogte willen worden gehouden over de afwikkeling is C op grond van het testament slechts gehouden om tweemaal per jaar beperkt informatie te verstrekken en er is niet gesteld of gebleken dat C niet aan deze verplichting heeft voldaan. Uit de overgelegde stukken volgt dat is geprobeerd om tot een gezamenlijke verdeling te komen, maar dit niet is gelukt, ook niet nadat de zaak na de mondelinge behandeling is aangehouden om te bekijken of partijen alsnog in overleg tot een verdeling konden komen. Dat houdt in dat C op grond van het testament zelf een verdeling mag vaststellen, zonder daarbij goedkeuring of toestemming nodig te hebben. Het verdelen zonder nader overleg levert dan ook geen gewichtige reden op voor ontslag of schorsing. Ook is niet gebleken van gemeend en op feiten gebaseerd ernstig gebrek aan vertrouwen in de executeur dat niet aanstonds weggenomen kan worden.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 09-01-2025

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2025:119

Zaaknummer: 11032775 \ OV VERZ 24-1869

Rechters: J.A.J. van den Boom

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

***Verzoek tot toepassen van regeling langdurig onverdeelde
gemeenschap afgewezen omdat het aantal deelgenoten beperkt is en
omtrent hun identiteit behoorlijke zekerheid bestaat.***

In deze zaak wordt ten aanzien van een op Bonaire gelegen perceel verzocht om toepassing van de regeling ter zake van langdurig onverdeeld gebleven gemeenschappen (art. 3:200a BW BES). Het gerecht wijst het verzoek af omdat bekend is wie de enige eigenaren zijn in de zin dat hun aantal beperkt is en over hun identiteit behoorlijke zekerheid bestaat. Dit betekent dat niet aannemelijk is geworden dat de deelgenoten niet meer kunnen worden opgespoord of dat de waarde van de aandelen der deelgenoten zeer gering is (art. 3:200a lid 1 eerste zin BW BES). Afdeling 4 van titel 7 van Boek 3 BW is dus niet toepasselijk.

Instantie: Gerecht in eerste aanleg van Bonaire, Sint Eustatius en Saba

Datum uitspraak: 17-07-2024

ECLI: ECLI:NL:OGEABES:2024:128

Zaaknummer: BON202300481

Rechters: J. de Boer

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Inzake een verzoek tot het toepassen van de regeling langdurig onverdeelde gemeenschappen, krijgt de verzoeker gelegenheid zich uit te laten over een aantal nog openstaande vragen.

In deze zaak wordt ten aanzien van een op Aruba gelegen perceel verzocht om toepassing van de regeling ter zake van langdurig onverdeeld gebleven gemeenschappen (art. 3:200a BWA). Het gerecht houdt de zaak aan en verwijst deze naar de rol omdat een procedure op de voet van artikel 3:200a BWA is aangewezen, als aannemelijk is dat (een deel van) de deelgenoten niet meer kan worden opgespoord of dat de waarde van de aandelen van de verschillende deelgenoten in het perceel heel klein is. Daarover heeft verzoeker zich echter niet uitgelaten. Zo heeft hij geen informatie verstrekt over de vragen waarom volgens hem een aantal betrokkenen/belanghebbenden onder wie een gebruiker geen belanghebbenden zijn (althans, waarom hij hen in het verzoekschrift niet heeft aangemerkt als belanghebbenden). Ook is onduidelijk welke inspanningen hij heeft verricht om de (mogelijke) deelgenoten van het aandeel van een aantal betrokkenen te achterhalen. Verzoeker wordt verzocht zich daarover uit te laten. Vervolgens kan worden bepaald of inderdaad een toekenning op de voet van artikel 3:200a BW voor de hand ligt, of dat toch een normale verdeling mogelijk is.

Instantie: Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba

Datum uitspraak: 27-11-2024

ECLI: ECLI:NL:OGEAA:2024:273

Zaaknummer: AUA202401753

Rechters: J. Brandt

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Ook ongegronde of niet-onderbouwde betwistingen staan in de weg aan de afgifte van een Europese erfrechtverklaring.

Bij wege van uitzondering ook aandacht voor een Europese zaak. Over de afgifte van een Europese verklaring van erfrecht bepaalt artikel 67 lid 1 onder a Erfvo dat zodra de te staven gegevens volgens het op de erfopvolging toepasselijke recht of volgens een ander, specifiek toepasselijk recht vaststaan, de erfrechtverklaring volgens een vastgelegde procedure onverwijld wordt afgegeven tenzij de te staven gegevens worden betwist. Over de vraag wanneer sprake is van een dergelijke betwisting is een prejudiciële beslissing gevraagd. De bepaling moet volgens het Europese Hof aldus worden uitgelegd dat elke betwisting die tijdens de procedure tot afgifte van een Europese erfrechtverklaring wordt opgeworpen, ook al lijkt deze ongegrond of niet-onderbouwd te zijn, in de weg staat aan de afgifte van die verklaring, met uitzondering van betwistingen die definitief zijn verworpen in het kader van een andere procedure.

Instantie: Hof van Justitie van de Europese Unie

Datum uitspraak: 23-01-2025

ECLI: ECLI:EU:C:2025:34

Zaaknummer: C 187/23

Rechters: I. Jarukaitis, D. Gratsias en Z. Csehi

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De rechtbank oordeelt dat de executeur niet slaagt in het bewijs dat de nalatenschap een vordering heeft op de ongehuwde partner van erflater in verband met investering in een woning in Thailand die aan de partner ten goede is gekomen.

Uit het door het overlijden van zijn echtgenote ontbonden huwelijk van erflater A zijn twee kinderen [C en D] geboren. In zijn testament heeft A zijn kinderen tot erfgenaam benoemd en aan zijn partner X [gedaagde], met wie hij sinds 2007 een relatie had, diverse legaten toegekend. De door A benoemde executeur heeft deze benoeming geaccepteerd en vervolgens Z tot vervangend executeur benoemd. Z heeft eiser Q gevolmachtigd om namens haar de feitelijke executeurswerkzaamheden uit te voeren en om haar in deze procedure te vertegenwoordigen. De legaten aan X betroffen o.m. het vruchtgebruik voor vijftien jaar van een woning, de inboedel, een geldbedrag van € 250.000 uitsluitend bedoeld voor kosten gerelateerd aan de woning, een geldbedrag van € 350.000. Aan een dochter van X is een legaat toegekend van een geldbedrag van € 100.000 en aan C en D enkele afzonderlijk vermelde roerende zaken, waaronder auto's. Tussen partijen is een geschil gerezen over gelden van A die bij leven onder meer zijn besteed voor de aankoop van onroerend goed in Thailand. Q vordert o.m. te verklaren voor recht dat de nalatenschap een vordering op X heeft ad € 731.966, de veroordeling van X tot betaling daarvan en de verklaring dat de door X verschuldigde bedragen kunnen worden verrekend met de aan haar toegekende legaten, alsmede dat X de woning op eerste vordering van Q moet ontruimen. De rechtbank verwerpt het betoog van X dat Q niet-ontvankelijk is omdat de dagvaarding nietig is wegens strijd met artikel 111 lid 2 sub d Rv. Artikel 111 lid 2 onder d Rv schrijft dwingend voor dat de dagvaarding de eis en de gronden daarvan vermelden. Daarnaast moet de eisende partij op grond van artikel 21 Rv de voor de beslissing van belang zijnde feiten volledig en naar waarheid aanvoeren. Dit betekent dat in de dagvaarding de feitelijke onderbouwing van de vorderingen moet staan (het fundamentum petiti) en dat het gevorderde (het petitum) daar naadloos op moet aansluiten. Naar het oordeel van de rechtbank voldoet de dagvaarding hieraan omdat het de eis en de gronden daartoe bevat. De omstandigheid dat Q in de dagvaarding geldvorderingen heeft ingesteld terwijl hij daarnaast stelt ook duidelijkheid te wensen op de door hem aangevoerde punten betreft naar het oordeel van de rechtbank geen gebrek van de dagvaarding dat met

nietigheid wordt bedreigd. X heeft verder het verweer gevoerd dat Q als eisende partij in deze procedure optreedt en dat in de dagvaarding ten onrechte de suggestie wordt gewekt dat Q in plaats van Z de executeur erflater is. De wet bevat geen bijzondere bepalingen voor volmacht verlening door de executeur. Indien een executeur een volmacht verstrekt, dient deze daarom te voldoen aan de daarvoor geldende eisen van titel 3 van Boek 3 BW. In dit geval is de volmacht verstrekt bij notariële akte en door Q bij onderhandse akte aanvaard. Partijen zijn tijdens de mondelinge behandeling het erover eens geworden dat Z executeur in de nalatenschap van erflater is en in deze procedure de formele procespartij is. Over bevoegdheid van de executeur overweegt de rechtbank dat Q onweersproken heeft aangevoerd dat de erfgenamen uit hoofde van het vooroverlijden van hun moeder een vordering hebben op A, alsmede dat schulden van de legatarissen en de Belastingdienst ook uit de nalatenschap dienen te worden betaald. Vast staat dat voormelde schulden boedelschulden zijn. Dit betekent dat voor zover komt vast te staan dat de nalatenschapsboedel een vordering heeft op X het incasseren hiervan nodig is voor voldoening van schulden uit de nalatenschap. Gelet hierop is de executeur bevoegd om de gestelde vorderingen tegen X in te stellen. De rechtbank stelt vervolgens voorop dat de stelplicht en bewijslast van de stelling dat sprake is geweest van onttrekkingen uit het vermogen van A waarmee X zichzelf ongerechtvaardigd heeft verrijkt, dan wel waarmee zij onrechtmatig heeft gehandeld of die onverschuldigd aan haar zijn betaald of een uit de samenlevingsovereenkomst voortvloeiende betalingsverplichting op grond van de hoofdregel van artikel 150 Rv op Q rust. Vast staat dat Q zich in dit verband op het standpunt stelt dat X rekening en verantwoording dient af te leggen, hetgeen X betwist. Gesteld noch gebleken is dat in dit geval sprake is van een wettelijke of uit een rechtshandeling voortvloeiende verplichting tot het afleggen van rekening en verantwoording, zodat het aankomt op de vraag of sprake is van een daartoe verplichtende rechtsverhouding die voortvloeit uit ongeschreven recht. De rechtbank neemt als vaststaand aan dat A in staat was zijn wil te bepalen, bekwaam en bevoegd was om naar eigen inzicht over zijn vermogen en financiële zaken te beschikken. Tevens staat vast dat A bij leven geen aanleiding heeft gezien om X ter verantwoording te roepen. Dat A, zoals Q lijkt te suggereren, X mogelijk niet om rekening en verantwoording heeft gevraagd omdat hij geen wetenschap zou hebben gehad van alle transacties vanaf de bewuste bankrekeningen, kan gelet op de gemotiveerde betwisting van X in rechte niet als vaststaand worden aangenomen. Uit de dagvaarding, de overige processtukken en het verhandelde tijdens de mondelinge behandeling maakt de rechtbank op dat Q niet wil geloven dat A heeft geïnvesteerd in grond en een huis in Thailand en dat dit niet aan X ten goede is gekomen, hoewel er geen concrete aanknopingspunten zijn om aan te nemen dat zijn veronderstelling juist is. In dit verband overweegt de rechtbank dat X onvoldoende weersproken heeft gesteld dat het huis en de grond in Thailand tot de nalatenschap van erflater behoren en dat zij hiertoe geen enkel recht heeft. Het betoog van Q

dat de gedane afschrijvingen ongebruikelijk zijn, is naar het oordeel van de rechtbank een mening waaraan niet de door Q gewenste gevolgtrekkingen kunnen worden verbonden. De omstandigheid dat Q meent dat hij geen of beperkte mogelijkheden heeft om in Thailand onderzoek te doen naar de juridische status van de bewuste grond en woning en dat X vanwege haar banden en bekendheid met Thailand dan maar opheldering moet geven, past naar het oordeel van de rechtbank niet bij de manier waarop Q zijn vorderingen behoort te onderbouwen. Voor zover het huis en de grond in Thailand niet, dan wel moeilijk, verkoopbaar zijn vanwege de hieraan verbonden juridische regels geldt dat deze omstandigheid op zichzelf geen enkel vorderingsrecht van Q tegen X oplevert. Dit alles leidt ertoe dat de rechtbank de gevolgtrekkingen van Q over de gestelde onrechtmatigheid van de afschrijvingen niet deelt en dat evenmin kan worden aangenomen dat sprake is van onverschuldigde betaling, ongerechtvaardigde verrijking van X dan wel een betalingsverplichting uit hoofde van de samenlevingsovereenkomst. Ook de vordering tot ontruiming wijst de rechtbank af. Vast staat dat A zijn vermogen heeft nagelaten aan zijn kinderen én dat hij X als zijn partner verzorgd heeft willen achterlaten, getuige de aan haar toegekende legaten. Vast staat dat A bij testament het vruchtgebruik van de bewuste woning voor de duur van vijftien jaar aan X heeft gelegateerd. Dit legaat betreft een uiterste wilsbeschikking waarbij een vorderingsrecht is gecreëerd. Q noch de erven hebben de rechtsgeldigheid van dat legaat betwist. X is als legataris schuldeiser van de nalatenschap van erflater en de executeur is in beginsel gehouden het legaat aan X af te geven. Indien dit niet wordt gedaan, levert dit een tekortkoming van de boedel op. Vast staat dat X de afgifte van meergenoemd legaat wenst. Dat sprake is van wantrouwen van Q jegens X betekent niet dat er ook juridisch gezien reden is om de aan haar verstrekte legaten niet af te geven.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 15-01-2025

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2025:176

Zaaknummer: C/02/422064 / HA ZA 24-228

Rechters: N.E.J.M. Stoof

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Bij gebreke van een testamentaire regeling stelt de rechtbank bij een gelegateerd vruchtgebruik vast wie welke lasten moet voldoen en tot welk bedrag mag worden ingeteerd op het vruchtgebruikvermogen.

Erflater A heeft in zijn testament zijn vier kinderen, eisers C, D en E en belanghebbende F, tot enig erfgenamen benoemd. C is tevens executeur. Langstlevende/gedaagde B is de moeder en zij krijgt een legaat van vruchtgebruik over de nalatenschap. B heeft dit legaat in 2022 aanvaard, maar de akte tot vestiging van het vruchtgebruik is nog niet verleden. Tussen partijen is discussie ontstaan over de uitleg van een tweetal testamentaire bepalingen over het vruchtgebruik. Inzake het incident volgt de rechtbank A dat B geen bankafschriften en een overzicht van de rendementen nodig heeft omdat B in de hoofdzaak haar gebruikelijke levensstaat niet nader hoeft te onderbouwen en B niet heeft weersproken dat zij de administratie steeds tot haar beschikking heeft gehad. Het geschil in de hoofdzaak draait om de vraag welke kosten en herstellingen B moet voldoen en in welke mate er mag worden ingeteerd op het vruchtgebruikvermogen. Het niet-ontvankelijkheidsverweer wordt o.m. verworpen omdat belanghebbende F (alsnog) in de gelegenheid is gesteld zijn standpunt ter kennis van de rechtbank te brengen. De vordering tot het onder bewind stellen van het vruchtgebruik wordt afgewezen omdat het vruchtgebruik nog niet is gevestigd zodat geen sprake kan zijn van omstandigheden als bedoeld in artikel 3:221 lid 1 BW. De vordering van B tot veroordeling van C tot onvoorwaardelijke medewerking aan de afgifte van het legaat wijst de rechtbank toe. Over de vraag voor wiens rekening de gewone lasten en herstellingen en de buitengewone herstellingen komen, geldt volgens de rechtbank dat het verstandig is om in het testament knopen door te hakken, zaken uit te schrijven en te concretiseren, en dat kortom de testamentenmaker best iets breedspakiger had mogen zijn. De rechtbank volgt eisers niet als zij stellen dat A door het opnemen van bepalingen met betrekking tot de verzekeringsplicht van de vruchtgebruiker en de verplichting de goederen te herstellen/te herbouwen, bedoeld heeft dat B niet alleen verplicht is de gewone lasten en herstellingen te dragen, maar ook de buitengewone herstellingen. Ook het standpunt van B dat alle lasten en herstellingen ten laste komen van de onder het vruchtgebruik vallende goederen wordt niet gevolgd. Dat het tijdens het leven van A mogelijk gebruikelijk was dat alle gewone lasten, herstellingen en buitengewone herstellingen ten laste kwamen van zijn inkomen en vermogen maakt niet dat

het na zijn overlijden niet anders zou kunnen zijn. Wel is, zo de rechtbank, uitleg nodig om de vraag te kunnen beantwoorden wat van B (financieel) kan worden verlangd. Voorop staat dat het legaat kennelijk ten doel heeft uitvoering te geven aan de verzorgingsgedachte. Het zal de bedoeling van A zijn geweest dat B onbekommerd haar oude dag kan doorbrengen. Gelet op de leeftijd van B ten tijde van het opmaken van het testament zal A zich bewust zijn geweest van haar financiële positie na zijn overlijden. Die overwegingen brengen de rechtbank tot het oordeel dat B als vruchtgebruiker mag interen op het vruchtgebruikvermogen, althans op de nalatenschap van erflater, door ten laste van dit vermogen de buitengewone herstellingen te voldoen. A heeft verder in zijn testament bepaald dat B het recht toekomt om de aan het vruchtgebruik onderworpen goederen geheel of gedeeltelijk te verteren 'in het kader van het handhaven van de levensstaat van de vruchtgebruiker op de voor haar gebruikelijke wijze'. Het is volgens de rechtbank de vraag wat A hiermee bedoeld heeft. Bij het bepalen van de interingsbevoegdheid spelen ook de belangen van de erfgenamen een rol. En aan C kan worden toegegeven dat B ook gehouden is rendement uit het vruchtgebruikvermogen te halen, waartoe zij ook in staat wordt geacht. Rekening houdend met alle omstandigheden van het geval (en daarbij worden ook betrokken de hofnorm, de eerdere door de door erflater ingeschakelde financieel adviseur berekende financiële behoefte van het echtpaar, de door erflater gewenste gelijke behandeling van zijn kinderen en die van B) stelt de rechtbank in goede justitie het jaarlijks in te teren bedrag vast op maximaal € 40.000.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 22-01-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:1216

Zaaknummer: C/10/648482 HA ZA 22-946

Rechters: C. van Steenderen-Koornneef

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

A-G Ibili concludeert tot verwerping van cassatieberoep dat o.m. gebaseerd is op de stelling dat twee kinderen ongerechtvaardigd zijn verrijkt in verband met uitgaven die zij uit het vermogen van de moeder hebben gedaan ten behoeve van de verbouwing van hun boerderij.

A-G Ibili concludeert in de zaak (ERF 2024-0025 en ERF 2023-0154) over de afwikkeling van de nalatenschap van de ouders waarbij in cassatie de vraag rijst of sprake is van een rechtvaardigingsgrond voor de verrijking van twee kinderen in verband met uitgaven die zij uit het vermogen van de moeder hebben gedaan ten behoeve van de verbouwing van hun boerderij. Volgens het hof is de verrijking niet ongerechtvaardigd, omdat de twee kinderen en de ouders een gezamenlijke huishouding voerden, allen daaraan financieel een bijdrage leverden en alle kosten werden voldaan uit de gezinspot. In cassatie stelt een van de andere kinderen dat de uitgaven die uit het vermogen van de moeder zijn betaald betrekking hebben op een ingrijpende verbouwing van de boerderij en daarom niet kunnen worden aangemerkt als kosten van de gezamenlijke huishouding. De A-G concludeert tot verwerping van het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 24-01-2025

ECLI: ECLI:NL:PHR:2025:117

Zaaknummer: 24/00668

Rechters: F. Ibili

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De Hoge Raad bevestigt het oordeel van het hof dat de na het overlijden van de huurster tussen verhuurder en inwonende volwassen kinderen ten aanzien van ontruimingstermijn gesloten overeenkomsten niet worden aangemerkt als huurovereenkomsten.

Na het overlijden van moeder/huurster heeft de verhuurder een vaststellingsovereenkomst als bedoeld in artikel 7:900 BW gesloten met de in de woning verblijvende meerderjarige kinderen van moeder. In die overeenkomst is o.m. vastgelegd dat de kinderen tot uiterlijk 31 maart 2020 in de woning mochten blijven, dat de kinderen geen gebruik maken van de mogelijkheid een verzoek tot huurvoortzetting in te dienen en dat de kinderen zich er bewust van dienen te zijn dat zij slechts tijdelijk gebruik kunnen maken van de woning zodat zij geen verdere aanspraken op deze woning kunnen maken. Als de kinderen de woning niet verlaten, oordeelt de kantonrechter dat de overeenkomsten als huurovereenkomsten moeten worden aangemerkt, maar het hof vernietigt dit oordeel. Dit oordeel blijft in cassatie in stand. De conclusie van het hof, met toepassing van de Haviltex-maatstaf, dat partijen niet hebben afgesproken dat verhuurder de woning tegen betaling van een vergoeding aan de kinderen van de overleden huurster ter beschikking stelde, maar dat partijen zich beperkten tot het afspreken van de termijn waarop de kinderen de woning ontruimd zouden opleveren, geeft geen blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is evenmin onbegrijpelijk. Volgens het hof hebben partijen geen ander doel voor ogen gehad dan het verlengen van de termijn waarbinnen de kinderen de woning ontruimd aan verhuurder dienden op te leveren. Op grond van deze uitleg heeft het hof geoordeeld dat de uit de overeenkomsten voortvloeiende verplichtingen te weinig gelijkenis vertonen met huur om de toepasselijkheid van het daarmee samenhangende, beschermende regime te rechtvaardigen.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 31-01-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:167

Zaaknummer: 23/04098

Rechters: T.H. Tanja-van den Broek, H.M. Wattendorff, F.J.P. Lock, S.J. Schaafsma en K. Teuben

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Dochter mag afscheid nemen van in hospice verblijvende vader en moet worden geïnformeerd over gezondheidstoestand en overlijden.

Eiseres C is de dochter van de met gedaagde B gehuwde A. A is vanwege zijn gezondheid opgenomen in een hospice en zal naar verwachting spoedig komen te overlijden. C wil kortgezegd afscheid nemen van A zonder aanwezigheid van B en andere familieleden, dagelijks omgang met A tot aan zijn overlijden, op de hoogte worden gehouden van zijn gezondheidssituatie, het overlijden en de uitvaart van A en na het overlijden afscheid van hem nemen. De voorzieningenrechter heeft telefonisch contact opgenomen met de vader en nadat A eerst gezegd heeft dat hij niet wil dat C langs komt, heeft hij later aangegeven dat C langs mag komen als B ermee kan instemmen. Volgens de voorzieningenrechter is het belang van C om zonder de aanwezigheid van anderen afscheid te nemen van haar vader nu hij nog leeft evident. De voorzieningenrechter begrijpt het belang van de vader zo dat hij geen onenigheid wil krijgen met B, maar van een principieel bezwaar is geen sprake. Voorzieningenrechter wijst de vordering van C toe om eenmalig voor 30 minuten afscheid te nemen. De vordering tot dagelijkse omgang wordt niet toegewezen, omdat A heeft gezegd dat C altijd telefonisch contact met hem mag opnemen en dit contact past – zo de voorzieningenrechter – ook bij de vorm van het contact dat C en A voor de opname in het hospice met elkaar hadden. De voorzieningenrechter bepaalt tevens dat C geïnformeerd moet worden over de gezondheid van haar vader en dat zij geïnformeerd moet worden over het overlijden en de uitvaart. Ook krijgt zij na het overlijden van haar vader een uur de tijd om afscheid van hem te nemen zonder de aanwezigheid van B of andere familieleden.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 10-01-2025

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2025:52

Zaaknummer: C/16/586842 / KL ZA 25-6

Rechters: K.G.F. van der Kraats

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Op verzoek van de erfgenamen van de enig aandeelhouder en bestuurder wordt de vereffening van een bv heropend omdat de bv nog eigenaar is van een schip.

Verzoekers zijn de erfgenamen van de enig aandeelhouder en bestuurder van BV X. BV X is opgehouden te bestaan; bij de Kamer van Koophandel is geregistreerd dat de vennootschap in 2017 is ontbonden door een beschikking van de KvK, artikel 2:19 lid 1 sub e BW. Het op artikel 2:23c BW gebaseerde verzoek strekt tot heropening van de vereffening van de vennootschap. Het bestaan van baten na het tijdstip waarop de vennootschap is opgehouden te bestaan is voldoende aannemelijk omdat BV X nog de eigendom heeft van een gebrandmerkt schip. Verzoekers zijn daarmee pas bekend geworden na het overlijden van hun moeder. De rechtbank wijst het verzoek toe.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 07-01-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:275

Zaaknummer: C/10/684934 / HA RK 24-806

Rechters: P. de Bruin

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Hof beoordeelt over de tussen de kinderen en de echtgenote over en weer ingestelde vorderingen.

In deze nalatenschap zijn al vijf tussenvonnissen geweest. Kort en goed komt het erop neer dat het hof wederom een aantal over en weer door de echtgenote van erflater en diens kinderen ingestelde vorderingen beoordeelt.

Instantie: Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba

Datum uitspraak: 21-01-2024

ECLI: ECLI:NL:OGHACMB:2024:272

Zaaknummer: CUR2023H00166

Rechters: G.C.C. Lewin, C.G. ter Veer en J. de Boer

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

In kort geding oordeelt het gerecht vooralsnog dat aannemelijk is dat slechts de helft van de aandelen in de vennootschap tot de nalatenschap behoort en dat het ontslagbesluit van de dochter als bestuurder niet nietig is.

Dit geschil tussen dochter C en moeder A en broer B heeft zowel een erfrechtelijke als een vennootschappelijke component en betreft de nalatenschap van echtgenoot/vader X.

A, B en C zijn ieder voor een derde deel gerechtigd tot die nalatenschap. Tot het vermogen van de Curaçaose offshore vennootschap Q behoort een appartement te Monaco. In geschil is of alle aandelen in Q tot de nalatenschap behoren (standpunt eiseres C) of slechts de helft daarvan (standpunt gedaagden A en B). Na het overlijden van X is C ontslagen als bestuurder van Q. Anders dan C stelt, is het gerecht in kort geding van oordeel dat slechts de helft van de aandelen tot de nalatenschap behoort en de andere aan A toekomt. Ook is het gerecht van oordeel dat is voldaan aan de statutaire vereisten voor oproeping en niet aangenomen kan worden dat de dochter in de bodemzaak gelijk zal krijgen in haar stelling dat het ontslagbesluit nietig is.

Instantie: Gerecht in eerste aanleg van Curaçao

Datum uitspraak: 12-07-2024

ECLI: ECLI:NL:OGEAC:2024:188

Zaaknummer: CUR202401778

Rechters: P.E. de Kort

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

In een beneficiair aanvaarde nalatenschap is het ontbreken van een boedelbeschrijving en aangiften IB/erfbelasting enerzijds geen reden om vordering tot verdeling nalatenschap af te wijzen, en anderzijds ook niet om de verdelingsvordering toe te wijzen.

De moeder van verzoekster A en geïntimeerde B is in 2023 overleden en heeft A en B als haar erfgenamen achtergelaten. A stelt dat zij in 1999-2000 geldbedragen aan B heeft geleend, en dat e.e.a. in april 2001 is vastgelegd in een overeenkomst. De kantonrechter heeft in eerste aanleg de vordering van A tot terugbetaling afgewezen omdat deze nog niet opeisbaar is. In beroep wil A dat haar vorderingen alsnog worden toegewezen; bovendien wil A dat de nalatenschap van moeder wordt verdeeld. Ook het hof wijst de vordering met betrekking tot de geldlening af. Met betrekking tot de verdeling van de nalatenschap overweegt het hof dat de nalatenschap als gevolg van de beneficiaire aanvaarding door A en B en het ontbreken van een executeur moet worden vereffend, en A en B samen vereffenaar zijn. Verder stelt het hof vast dat o.m. duidelijk is geworden dat de nalatenschap van de vader van A en B ook nog moet worden afgewikkeld, A en B elkaar over en weer ervan betichten gelden van moeder te hebben verdonkeremaand, nog geen aangiften IB en erfbelasting zijn gedaan en ook geen boedelbeschrijving is opgesteld. Het hof verbindt daaraan enerzijds niet het gevolg dat de vordering tot verdeling van A moet worden afgewezen, maar anderzijds ook niet dat de nalatenschap verdeeld kan worden hoewel de vereffening nog niet (formeel) is afgerond. De Hoge Raad geeft in het arrest ECLI:NL:HR:2017:9391 aan de rechter opdracht om – kort gezegd – zo nodig in het belang van de (eventuele) schuldeisers de vereffening te bewerkstelligen alvorens tot verdeling over te gaan. Daarom stelt het hof A en B in de gelegenheid om alsnog aan te tonen dat de vereffening van de nalatenschap van de moeder is voltooid. Het hof zal partijen in dat verband in de gelegenheid stellen om op een nader te bepalen (rol)datum een door beide partijen ondertekende boedelbeschrijving van de nalatenschap over te leggen die voldoet aan de vereisten van artikel 674 Rv. In dat kader zal het hof voorts A en B in de gelegenheid stellen om uiterlijk op die datum verslag uit te brengen van het verloop van de vereffening, daaronder begrepen de wijze waarop zij aan hun verplichtingen als vereffenaars, al dan niet op aanwijzing van de kantonrechter (art. 4:210 BW), invulling hebben gegeven.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 21-01-2025

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2025:294

Zaaknummer: 200.341.172

Rechters: M.H.F. van Vugt, M.L. van der Bel en M.E.L. Klein

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verwijten van kinderen/klagers dat akte is gepasseerd zonder taxatie en met verdeling per datum overlijden in plaats van die van de verdeling worden afgewezen.

In deze tuchtzaak heeft de in 2021 overleden erflaatster haar kinderen/klagers en haar echtgenoot/vader tot erfgenamen benoemd, de wettelijke verdeling uitgesloten en vader tot executeur/afwikkelingsbewindvoerder benoemd. Tussen vader en de kinderen is discussie ontstaan over de omvang en samenstelling van de nalatenschap. De notaris heeft de akte van verdeling gepasseerd en in dat kader hebben klagers diverse klachten, die alle worden afgewezen. Zo volgt de tuchtrechter klagers niet in hun verwijten dat de notaris bij de door vader als afwikkelingsbewindvoerder gepasseerde akte van verdeling geen taxatierapport is opgemaakt van de woning o.m. omdat de waarde was gebaseerd op het hoogste bod in een kort na erflaatsters overlijden afgebroken verkooptraject en de notaris taxatie had aangeraden. Ook is niet verwijtbaar gehandeld door uit te gaan van de overlijdensdatum en niet de datum van verdeling nu weliswaar de heersende leer in de jurisprudentie is dat verdelingen plaatsvinden per de datum van verdeling maar in de praktijk vrijwel alle verdelingen plaatsvinden per een bepaalde peildatum en in nalatenschappen regelmatig verdeeld wordt per de datum van overlijden. Ook het verwijt dat de notaris, die tien dagen voor het overlijden van erflaatster een ophoging van het opvullegaat voor de vader heeft gefaciliteerd, erflaatster en ook de vader onvoldoende lijkt te hebben voorgelicht over (het ontbreken van) de noodzaak hiervan, wordt afgewezen. Ook het verwijt dat de notaris aanvankelijk een (te) korte termijn had gegeven om te reageren op de conceptakte treft geen doel. De notaris hanteerde die termijn omdat ze dacht dat alle betrokken partijen het eens waren met de inhoud daarvan, maar heeft de akte niet gepasseerd omdat klagers haar hadden aangeschreven.

Instantie: Kamer voor het notariaat in het ressort Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 29-01-2025

ECLI: ECLI:NL:TNORARL:2025:2

Zaaknummer: C/05/430826 / KL RK 24-14

Rechters: M.L. Braaksma, R.C.C. van Leest, M.R.H. Goossens, B.B. van Dis en J.P.W.H.T. Becks

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Notaris handelde tuchtrechtelijk verwijtbaar doordat ten onrechte in bepaling van een vaststellingsovereenkomst een volmacht tot passeren akte van verdeling werd gelezen.

In deze tuchtzaak wordt de notaris o.m. verweten dat deze ten onrechte een akte van verdeling heeft gepasseerd omdat in de ter zake van de afwikkeling van de nalatenschap gesloten vaststellingsovereenkomst geen daartoe strekkende volmacht was opgenomen. De tuchtrechter overweegt dat de erfgenamen in de vaststellingsovereenkomst zijn overeengekomen dat uiterlijk binnen twee maanden de verdelingsakte waarbij de woning aan klagster wordt toebedeeld wordt gepasseerd. In de vaststellingsovereenkomst kan geen volmacht aan enige notaris tot het verlijden van de akte worden gelezen. Ook kan die volmacht niet worden afgeleid uit de bedoeling van partijen om de woning binnen twee maanden toe te delen of anderszins uit de bewoordingen van de overeenkomst, zoals de notaris met zijn beroep op een impliciete volmacht heeft betoogd. Zelfs als dat anders was, dan was tussen het moment van het sluiten van de overeenkomst in 2021 en de door de notaris gepasseerde akte in 2023 ruim twee jaar verstreken. De notaris had dan op zijn minst nader onderzoek moeten doen of klagster nog steeds achter de levering van de woning stond. De privatieve bevoegdheid van de afwikkelingsbewindvoerder waarop de notaris wijst, leidt niet tot een ander oordeel over de volmacht. Die bevoegdheid om – kort gezegd – namens de boedel te handelen ziet op het leveren/toedelen, niet op het geleverd/toegedeeld krijgen. Klagster was niet enkel bij de akte betrokken als een van de erfgenamen aan de leverende kant, maar ook als partij aan de ontvangende kant. In die hoedanigheid had zij met de levering/toedeling moeten instemmen. De klacht is dan ook gegrond. Klagster verwijt de notaris verder dat hij haar niet heeft geïnformeerd over de levering van de woning noch de inhoud van de akte en dat hij haar geen afschrift heeft verstrekt. Vast staat dat de notaris op de hoogte was van de vaststellingsovereenkomst uit 2021 en van de afspraken die de erfgenamen onderling hadden gemaakt over de verdeling van de nalatenschappen van erflater en erflaatster. Klagster had recht op een concept van de akte. Dat had ze niet enkel als degene die als zelfstandige partij de woning kreeg toegedeeld, maar ook als een van erfgenamen die door de afwikkelingsbewindvoerder werd vertegenwoordigd. Hoewel de bevoegdheid te leveren aan die bewindvoerder toekwam en in zoverre verzoeksters instemming niet nodig

was, is dergelijke informatie voor een erfgenaam van belang om daar desnoods op een andere wijze tegen op te kunnen komen. Aangezien klaagster niet op de hoogte was van het passeren van de akte en de overgang van de eigendom van de woning op haar was het van belang dat zij zo snel mogelijk daarvan op de hoogte werd gesteld. Gelet daarop en zeker nu de notaris de complexiteit van de afwikkeling van deze nalatenschap kende, had hij het verstrekken van het afschrift niet aan de executeur/afwikkelingsbewindvoerder mogen overlaten. Ook deze klacht is gegrond.

Instantie: Kamer voor het notariaat in het ressort Den Haag

Datum uitspraak: 18-12-2024

ECLI: ECLI:NL:TNORDHA:2024:21

Zaaknummer: 24-20

Rechters: G.H.M. Smelt, R.R. Roukema en S.M.L.E. Schoonhoven-Stoot

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De kantonrechter is van oordeel dat er gewichtige redenen zijn die maken dat X wordt ontslagen als testamentair bewindvoerder en als beschermingsbewindvoerder.

In 1988 is het vermogen van rechthebbende A onder bewind gesteld en sinds het overlijden in 2023 van medebewindvoerder en Y is X enig bewindvoerder. Y heeft in haar testament haar zoon A tot enig en bezwaard erfgenaam benoemd. Verwachters zijn de broers en zusters van moeder Y. Moeder Y heeft de verkrijging van A onder bewind gesteld en X tot testamentair bewindvoerder benoemd. Op grond van artikel 1:448 lid 1 en 2 BW kan de kantonrechter een bewindvoerder ambtshalve ontslaan, indien er hiervoor gewichtige redenen zijn of omdat hij niet meer voldoet aan de eisen om bewindvoerder te kunnen worden. Een vergelijkbare regeling voor de testamentair bewindvoerder is opgenomen in artikel 4:164 BW, waarin eveneens bepaald is dat de kantonrechter wegens gewichtige redenen ambtshalve kan overgaan tot ontslag. De kantonrechter is van oordeel dat er gewichtige redenen zijn die maken dat X zal worden ontslagen als testamentair bewindvoerder en beschermingsbewindvoerder over het vermogen van A. X heeft namelijk in beide hoedanigheden niet op de juiste wijze invulling gegeven aan haar wettelijke taken. Daarnaast is er sprake van een tegenstrijdig belang en ongewenste verstrengeling van belangen bij X. De kantonrechter geeft aan dat X heeft nagelaten toestemming te vragen voor het doen van een schenking namens A omdat dit volgens A zonde was van de tijd van zowel A als de kantonrechter. Verder heeft X nagelaten om onderscheid te maken tussen het beschermingsbewind en het testamentaire bewind. Uit de rekening en verantwoording blijkt dat X het uit de nalatenschap van moeder Y verkregen vermogen niet apart geadministreerd heeft terwijl het testament dit wel voorschrijft. Daarmee voldoet X niet aan haar verplichtingen om in het testamentaire bewind een boedelbeschrijving en rekening en verantwoording op te maken. Door in plaats daarvan de beschikbare nalatenschapsgelden op de beheerrekening van A te storten heeft X het toezicht op de verschillende vermogens bemoeilijkt. Ook het feit dat X niet zelf maar haar echtgenoot Q de taken van X feitelijk uitvoert, levert volgens de kantonrechter op zichzelf al een zelfstandige grond voor haar ontslag als testamentair en beschermingsbewindvoerder op.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 10-12-2024

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2024:6696

Zaaknummer: 11428979 UT VERZ 24-11935 en 11410215 UB VERZ 24-701

Rechters: P.J. Elferink

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verzoek tot huurvoortzetting door zoon van overleden huurster wordt toegewezen.

In 2023 is het vermogen van X onder bewind gesteld. Nadat X in 1986 zelfstandig is gaan wonen, is hij in 2011 teruggekeerd in de door zijn in 2024 overleden moeder Y gehuurde woning. Bewindvoerder Q vordert namens X dat hij de huur mag voortzetten. Ter discussie staat of X een duurzame gemeenschappelijke huishouding voerde met zijn moeder. Ten tijde van het overlijden van Y woonden zij en X al bijna 13 jaar onafgebroken samen in de woning. Vaststaat dat X zich pas vrij recent (namelijk na de afwijzing van een verzoek tot medehuurschap in december 2023) als woningzoekende heeft ingeschreven en geen poging heeft gedaan om te verhuizen, ook niet toen zijn moeder nog zelfstandig kon wonen. Dit levert een sterke aanwijzing op dat het de subjectieve bedoeling van X en Y was om voor onbepaalde tijd met elkaar samen te blijven wonen, dat X niet nogmaals wilde uitvliegen en dat de samenleving op de toekomst was gericht. Ook de min of meer gevorderde leeftijd van X toen hij bij zijn moeder ging wonen (47 jaar) impliceert in combinatie met de samenlevingsduur dat er geen sprake was van een aflopende samenlevingssituatie. Uit de overgelegde bankafschriften blijkt voldoende dat X een financiële bijdrage aan het huishouden leverde, zij het in beperkte mate. Omdat uit de gegevens van Q blijkt bovendien dat er voldoende financiële waarborg is dat X de huur kan voldoen, wordt het verzoek tot huurvoortzetting toegewezen.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 17-01-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:1422

Zaaknummer: 11265548 CV EXPL 24-20324

Rechters: W.J.J. Wetzels

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verzoek tot postume gerechtelijke vaststelling ouderschap wordt toegewezen.

Uit moeder A is zoon B geboren. Uit DNA-onderzoek blijkt kort gezegd dat B een halfzus heeft wier vader de inmiddels overleden X is. Dit betekent dat X ook de vader moet zijn van A. Ook A verklaart zeker te weten dat X de biologische vader is van B. Hoewel X nooit van het bestaan van zijn zoon B heeft geweten, is er volgens B en A nu wel een band met de weduwe van X en de halfbroer en -zus van B. Het verzoek van B tot postume gerechtelijke vaststelling van het ouderschap van X wordt toegewezen.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 17-01-2025

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2025:546

Zaaknummer: C/05/439875 / FZ RK 24-1971

Rechters: B. Krijnen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

***Vereffening van beneficiair aanvaarde nalatenschap wordt opgeheven
vanwege de geringe waarde der baten.***

Het verzoek van de bewindvoerder over het vermogen van de enig en beneficiair aanvaard hebbende erfgenaam van erflater om op grond van het bepaalde in artikel 4:209 BW opheffing te verlenen van de vereffening vanwege de geringe waarde van de baten van de nalatenschap, wordt toegewezen. De kantonrechter stelt voorop dat de vereffeningprocedure tot doel heeft de belangen van schuldeisers van de nalatenschap te beschermen. Bij toewijzing van een verzoek tot opheffing van de vereffening dient daarom de nodige terughoudendheid te worden betracht. Een verzoek tot opheffing kan in beginsel enkel worden toegewezen indien de geringe waarde van de baten daartoe aanleiding geeft. Uit de boedelbeschrijving en de daarbij gevoegde bankafschriften volgt dat het saldo op de boedelrekening 63,84 bedraagt, welk bedrag volledig opgaat aan de vereffeningskosten (ter hoogte van € 2.911,78). Naar het oordeel van de kantonrechter heeft de vereffenaar voldoende aannemelijk gemaakt dat niet-opheffing enkel leidt tot oplopende kosten en dat de overige schuldeisers niets zullen ontvangen. De kantonrechter ziet hierin dan ook aanleiding om de opheffing van de vereffening te bevelen.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 10-01-2025

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2025:342

Zaaknummer: 11433687 OV VERZ 24-4870

Rechters: P.P.M. van der Burgt

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Op verzoek van de vereffenaar bepaalt de kantonrechter voor welke datum de nalatenschapsschuldeisers hun vordering kunnen indienen.

De door de rechtbank benoemde vereffenaar in de nalatenschap van erflater verzoekt de kantonrechter een uiterlijke datum vast te stellen, voor welke datum de schuldeisers hun vorderingen bij de vereffenaar kunnen indienen. De vereffenaar dient de schuldeisers van de nalatenschap openlijk op te roepen hun vorderingen bij hem in te dienen. De kantonrechter gaat ervan uit dat de oproeping van de schuldeisers van de nalatenschap onverwijld na ontvangst van deze beschikking zal geschieden en is van oordeel dat een termijn van ongeveer drie maanden voor schuldeisers voldoende is om hun vorderingen bij de vereffenaar in te dienen. De kantonrechter stelt de datum vast en bepaalt dat, nu uit artikel 4:214 lid 1 BW volgt dat de oproeping dient te geschieden op dezelfde wijze als de bekendmaking van de benoeming van de vereffenaar, de oproeping eveneens moet worden gepubliceerd in de (digitale versie van de) Staatscourant.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 10-01-2025

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2025:343

Zaaknummer: 11424202 OV VERZ 24-4812

Rechters: P.P.M. van der Burgt

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Eerder ontslagen executeur is schadeplichtig wegens niet naar behoren vervullen taak omdat ook na daartoe in de gelegenheid te zijn gesteld onvoldoende rekening en verantwoording is afgelegd.

In de zaak onder ERF 2024-0190 is kort en goed bepaald dat de executeur die wegens het niet naar behoren vervullen van zijn taak door de rechtbank is ontslagen, rekening en verantwoording moet afleggen en de advocaatkosten ter zake van de ontslagprocedure voor eigen rekening moet nemen. Thans constateert de rechtbank dat nog steeds niet voldoende rekening en verantwoording is afgelegd, waarmee vaststaat dat de voormalig executeur zijn taak niet naar behoren heeft vervuld en dat hij aansprakelijk is voor de schade die de nalatenschap als gevolg daarvan lijdt. Vervolgens stelt de rechtbank de omvang daarvan vast.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 11-09-2024

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2024:6580

Zaaknummer: 735917

Rechters: R.H.C. van Harmelen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Gerecht geeft vervangende toestemming om tot nalatenschap behorend erfpachtrecht namens niet-meewerkende/verschijnende mede-erfgenaar te verkopen en leveren.

De in 2022 te Venezuela overleden A heeft zijn echtgenote B en zijn kinderen als enige erfgenamen achtergelaten. Omdat zij allen in het buitenland wonen, gaat het gerecht in op de vraag of het bevoegd is te oordelen over het geschil. Omdat het onroerend goed waarop het erfpachtrecht rust, is gelegen in Aruba, heeft de vordering voldoende aanknopingspunten met de Arubaanse rechtssfeer. Om die reden komt het gerecht op grond van artikel 429ba Rv rechtsmacht toe. Vervolgens stelt het gerecht vast dat een van de erven niet meewerkt aan de verkoop en levering van een erfpachtrecht met betrekking tot een Arubaans perceel. Die erfgenaar is na tweemaal deugdelijk te zijn opgeroepen niet verschenen, zodat het gerecht de vervangende toestemming verleent voor verkoop en levering van het erfpachtrecht.

Instantie: Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba

Datum uitspraak: 02-12-2024

ECLI: ECLI:NL:OGEAA:2024:274

Zaaknummer: KG AUA202402938

Rechters: J. Brandt

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Erfgenamen/geïntimeerden doen succesvol beroep op verjaring zodat het te Bonaire gelegen perceel eigendom van de gezamenlijke erfgenamen is.

Deze Antilliaanse zaak draait om de vraag of de eigendom van een perceel grond berust bij geïntimeerden of het Openbaar Lichaam Bonaire (OLB) in Rincon. Geïntimeerden stellen dat hun voorvader de eerste bezitter was van de grond en dat zij als erfgenamen het perceel in eigendom hebben. Zij willen dat formeel hebben vastgelegd. Het OLB stelt dat het perceel nooit eigendom van de (voorvader van) geïntimeerden is geweest en dat het perceel, met een beroep op artikel 5:24 BW BES, aan het OLB toebehoort. In een eerder gegeven tussenbeschikking heeft het hof vastgesteld dat het beroep van het OLB op artikel 5:24 BW BES ter onderbouwing van de stelling dat het perceel aan hem toebehoort niet opgaat, nu niet kan worden aangenomen dat er geen andere eigenaar is. In onderhavige beschikking blijft het hof bij dat oordeel. Het hof verwijst naar artikel 3:102 BW BES dat in lid 1 bepaalt dat hij die een ander onder algemene titel opvolgt een lopende verjaring voortzet en artikel 3:116 BW BES dat bepaalt dat hij die onder een algemene titel een ander opvolgt, daarmee die ander opvolgt in diens bezit en houderschap, met alle hoedanigheden en gebreken daarvan. Geïntimeerden hebben – onbetwist – gesteld dat zij alle nakomelingen vertegenwoordigen van de oorspronkelijke bezitter, zodat ervan uit kan worden gegaan dat de keten van opvolging onder algemene titel niet is verbroken en geïntimeerden en hun rechtsvoorgangers het bezit en eventuele lopende verjaringen hebben voortgezet.

Instantie: Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba

Datum uitspraak: 17-12-2024

ECLI: ECLI:NL:OGHACMB:2024:274

Zaaknummer: BON202100096 en BON2022H00050

Rechters: E.W.A. Vonk, G.C.C. Lewin en C.J.H.G. Bronzwaer

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

In een Curaçaose zaak gaat het hof in op de vraag of de huurrechten van een perceel grond door de erfgenamen van de oorspronkelijke huurder zijn verkocht en overgedragen.

Vader Y is in 2005 overleden en heeft als enig erfgenaam achtergelaten zijn zoon X. X meent dat in 1999 door de erfgenamen van de oorspronkelijke huurder de huurrechten van een perceel grond te Curaçao zijn verkocht en overgedragen aan Y. Als erfgenaam van Y stelt X dat hij thans tot de huurrechten is gerechtigd en wenst dat dit perceel bij Bureau Domeinbeheer op zijn naam gesteld wordt. Interessant is dat huurrechten op grond van Curaçaose maatschappelijke opvattingen voorwerp van koop/verkoop kunnen zijn. In eerste aanleg heeft het gerecht de vorderingen van X afgewezen op de grond dat deze onvoldoende onderbouwd zijn. In appèl overweegt het hof dat voldoende onderbouwd is dat sprake is geweest van verkoop van de huurrechten aan Y. Wel bestaat er – zo het hof – nog enige twijfel over het antwoord op de vraag of alle erfgenamen met deze verkoop hebben ingestemd. In afwachting van de door X in verband hiermee te nemen akte houdt het hof iedere verdere beslissing aan. Vervolgens gaat het hof in op de reikwijdte van een eventueel veroordelend vonnis. Hoewel van algemene bekendheid is dat in veel gevallen op grond van de maatschappelijke opvattingen aanvaard is dat een exclusief gebruiksrecht kan overgaan op een ander dan de huurder met wie het Eilandgebied Curaçao heeft gecontracteerd, is het aan het Land Curaçao (dienst Domeinbeheer) te bepalen of X nu als huurder van het perceel kan worden aanvaard. Het is aan X om een dergelijk verzoek te doen (zoals hij ook al heeft gedaan), dit te herhalen of te vragen om een beslissing op zijn verzoek. Het hof ziet hier geen taak voor zichzelf zodat de vordering van X in zoverre wordt afgewezen. Wel kan het hof beoordelen of X, de maatschappelijke opvattingen in aanmerking genomen, een sterker recht heeft dan de erfgenamen van de oorspronkelijke huurder. Het hof stelt X in de mogelijkheid om nadere informatie te verstrekken.

Instantie: Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba

Datum uitspraak: 21-01-2025

ECLI: ECLI:NL:OGHACMB:2025:17

Zaaknummer: CUR202203100 en CUR2023H00081

Rechters: J. de Boer, W.P.M. ter Berg en M.A. Loth

Wetsartikelen: